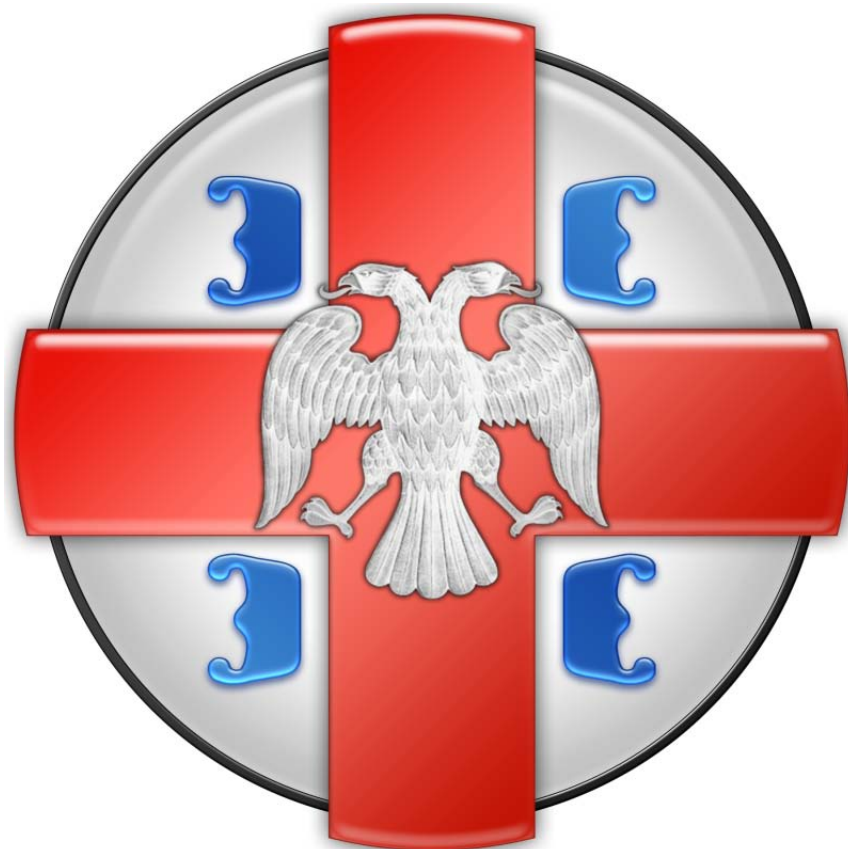

Владимир Кршљанин

СЛОБОДНА СРБИЈА

ПРИРУЧНИК ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ

НПС, 2008.

Први део

Приручник за ослобођење

Бруто домаћи производ Индије и Кине заједно по паритетној куповној моћи је већ већи од БДП Сједињених Америчких Држава. А израчунат по истом принципу БДП држава групе БРИК – Бразила, Русије, Индије и Кине – превазилази укупни БДП Европске Уније. И, по проценама стручњака, у догледној историјској перспективи та ће разлика само да расте.

Не треба уопште сумњати да ће се економски потенцијал нових центара светског раста неизбежно претварати у политички утицај и да ће јачати мултиполарност.

Владимир Путин, 10. фебруара 2007, Минхен

Ослобођење од идеолошких предрасуда и стране окупације

Сви Срби и грађани Србије морају данас активно деловати да укажу на свој национални и историјски интерес, како не би постали „коллатерална штета“ Трећег светског рата, који се завршава.

Крај 20. и почетак 21. века обележени су неуспелим агресивним походом англоамеричког глобализма, који је покушао да створи „униполарни свет“, да прогласи „крај историје“ победом у „рату цивилизација“, да заведе тоталитарни поредак китећи се туђим перјем слободног друштва и демократије, умногоме је изменио лице Европе, довео до пада СССР, Варшавског уговора и совјетског модела социјализма, створио много нових држава, распирио бројне међуетничке сукобе на југоистоку Европе, Централној Азији, Кавказу, Блиском Истоку и Африци и водио три агресивна рата – у Југославији, Авганистану и Ираку, усмеравајући своју претњу према Русији и Кини. Глобализам је покушао да створи и свој идеолошки концепт – поништавање државног суверенитета и националног идентитета кроз „извоз демократије“, односно наметање либералног концепта економије по рецептима чије спровођење контролишу чиновници западних влада, ММФ и Светске банке инсталирани у државне и привредне механизме покорене земље. Истовремено, успоставља се потпуна контрола медија и укупног друштвеног живота преко агентурне мреже „невладиних организација“, које спроводе политику западних влада и плаћене су са њихове стране. Међутим, Трећи светски рат доживљава свој Стаљинград у Ираку, а окончава се пруженом руком од стране новоизраслих центара раста и моћи – пре свега Русије и Кине, да у новом, мултиполарном свету, заснованом на континуитету међународног права успостављеног после Другог светског рата, англоамеричка осовина заузме адекватно место једног од 6-7 полова (уз Русију, Кину, Индију, Латинску Америку, Арапско-исламски свет, Западну Европу). У свету данас, Кина има највећи људски и економски потенцијал, али најактивнију улогу у успостављању нових, демократских и равноправних односа у свету има Русија. Убрзани развој стратешког партнерства ове две земље у 2006. години, који је довео до стабиловања постсовјетске Централне Азије у оквиру Шангајске организације за сарадњу и првих заједничких војних маневара Русије и Кине, фактички је представљао глобални стратешки преокрет, који је прокламовао руски председник Владимир Путин у свом чувеном минхенском говору 10. фебруара 2007.

У ходу ка демократском и социјално праведном друштву, човечанство је током 20. века доживело два покушаја империјалног покоривања света уз коришћење идеолошких концепата за наметање империјалних амбиција појединих држава и финансијских центара моћи, оба сличне природе и сачињена у истој кухињи – фашизам и глобализам, и један контрапокушај – да се комунистичком идеологијом, везаном за државу – мету: Совјетски Савез, односно Русију, у њеној сфери утицаја задрже друге државе и тиме парира агresiји. Дакле, наметање идеологије другима показало се неуспешним, па чак и погубним за оне који су то покушавали, док је развој технологије и цивилизације водио путем објективног процеса јачања демократије и социјалне правде. После периода успона англоамеричког империјализма и његових покушаја наметања светске доминације коришћењем фашизма и глобализма, долази до периода реafirмације националног суверенитета, пораст броја и утицаја национално и социјално одговорних држава и влада из основа мења односе у свету. Мултиполарни свет, иако неослобођен од супротстављених интереса, постаје и мултикултурни, свет коегзистенције и равноправне размене различитих традиција, идеја, добара. То је свакако стабилнији и хармоничнији свет, обезбеђен заједничким именитељем глобалне организације – међународним правом насталим после Другог светског рата.

Дакле, достигнућа цивилизације се не могу везати за поједине државе, још мање за поједине режиме и њихове идеологије. Она су тековина свих, а озакоњује их тек заједничка воља свих земаља. Главне противречности савременог света нису у борби између капитализма и социјализма, нити између демократије и тоталитаризма. Оне нису у супротстављеним идеологијама, већ у супротстављеним државама, са свим њиховим атрибутима моћи – од војне силе и тајних служби, до медијске пропаганде. Ови атрибути су напретком технологије у 20. веку постали опаснији и утицајнији него икад. Оно што олакшава промене и ослобођење данас подјармљених земаља, јесте

чињеница да је извор свих ових опасности један и да је његов агресивни поход заустављен заувек. Совјетска Русија је чинила ту противтежу и представљала фактор заустављања по цену страховитих напора, под теретом којих се пионирски систем, оптерећен другим слабостима, на крају сломио. Данас међутим, нови центри светског развоја – Русија, Кина, Индија, Бразил... сигурно и заувек претичу англоамеричку осовину, са претензијом ка мирној експанзији, позитивном лидерству и равноправној сарадњи, без империјалних фрустрација.

XX век, британски империјализам, Русија и Србија

Чини се да никада у историји није постојао тако чврст глобални консензус у оцени неке историјске појаве, као у осуди фашизма после Другог светског рата. Притом, та осуда се најчешће везује за режиме у Немачкој, Италији и Јапану, личности Хитлера и Мусолинија итд. Данас, међутим, са веће историјске дистанце и са поукама збивања са краја 20. и почетка 21. века, тој осуди се морају придодати стране силе које су омогућиле успон фашизма и покушавале да сличан агресивни образац, усмерен против Русије, остваре три пута у једном веку. Архитекта ове политике је Британија, а њени владајући државно финансијски-крugови и њена обавештајна служба су вероватно најстрашнији и најмрачнији фактор у историји човечанства.

У форми класичне империје, која држи под својом влашћу друге народе и земље, на свом врхунцу, са колонијама на свим континентима, Британска империја је била једина заиста глобална империја. Од тог доба до данас, њене глобалне аспирације и њена глобална бескрупулозност нису престајале. А данас, када су заустављене, оно што свету недостаје, јесте контролни механизам, неки аналог оног који је примењен у односу на Немачку после Другог светског рата, који ће онемогућити да се такво понашање у будућности понови.

Највећи ударац је британска владавина светом доживела америчком револуцијом, односно ратом за независност. Од тог доба, а посебно од времена америчког грађанског рата, Британија је схватила да не може војним средствима ни да поврати Америку ни да влада светом, па је започела подухват који траје до данас, а који карактеришу две компоненте – ратне интриге (помоћу којих су изазвани и Први и Други светски рат) и инструментализација америчке моћи. Тиме номинални носилац империјалне политике постају САД, а Британија уз њих паразитира, као најближи и највернији савезник и саветник (без чијих анализа, заснованих на двовековном присуству на тим просторима, не би били могући амерички ратови ни у Југославији, ни у Авганистану, ни у Ираку), до границе да се захваљујући таквом савезништву, САД данас налазе на рубу тоталног краха.

Због овог фаталног брака Британије и САД, оправдано је империјализам, односно глобализам који је запретио савременом свету називати једино англоамеричким. Тај појам се готово редовно употребљава у арапском свету, јер арапски свет у континуитету трпи, најпре од Британије, па онда од САД, и добро разуме ову симбиозу. Уосталом, једна од најстрашнијих, вероватно незалечивих последица британског колонијализма је разбијање арапске нације у неколико десетина држава. Ту везу и тај континуитет би требало да разумемо и ми у Србији.

Највећи изазов и највећа мета британске империје је била и остала Русија. С једне стране као моћни ривал од кога се може изгубити рат, а са друге, као империја која се, за разлику од других, ширила око својих граница, и која је успевала да своју империјалну заједницу народа држи у вишемање равноправним међусобним односима. Неспособна на отворени сукоб, Британија је као оруђе против Русије користила најпре Немачку, па онда САД. Допунски разлог за изазивање сукоба између Немачке и Русије, за Британију је била могућност да две највеће и најнапредније европске нације остваре партнерство, чиме би била заувек окончана британска доминација, не само у свету, већ и у Европи.

Када Први светски рат није довео до очекиваног интензитета сукоба између Русије и Немачке, Британија је помогла фебруарску револуцију у Русији, која је објавила „рат до победе“. Катастрофално интензивирање сукоба је међутим зауставила октобарска револуција. Својом пропагандом и војном интервенцијом, очекујући да је Русија на издисају, Британија подстиче интензивирање крвавог грађанског рата у Русији и непомирљивог идеолошког антагонизма.

Неуспех из Првог светског рата, покушава се надокнадити припремањем Другог. Британија за немачког лидера програмира русофоба и расисту Хитлера (био у британском заробљеништву за време Првог светског рата). У политички нелогичном обрту, подстакнутом из Британије,

Хинденбург именује 1933. за немачког канцелара вођу мало утицајне националсоцијалистичке партије, која постаје доминантна тек после избора које је организовао сам Хитлер. Британци и Американци (пословни кругови зависни од Британије; САД постају потпуни заточеник британских планова тек после смрти Рузвелта) економски помажу јачање Хитлерове ратне машине. Британски план је следећи: усмерити Хитлера на Русију, а када две велике нације довољно једна другу ослабе, британске и америчке трупе улазе у рат, постављају се између страна и стварају „санитарни кордон“ од Балтика до Црног мора, под својом контролом. Руси схватају британске планове и споразумом Молотов-Рибентроп мењају цео планирани ток Другог светског рата. „Санитарни кордон“ никада није створен, а Русија у завршној фази рата ставља под своју контролу његове потенцијалне чланове и тиме за више деценија зауставља британске планове.

Трећи покушај се осујећује управо ових дана. После преузимања Источне Европе и разбијања Југославије по истом рецепту као у доба Другог светског рата (праћене као и тада, окупацијом Србије), англоамеричка осовина је стварањем НАТО база на Косову и Метохији, у Румунији и Бугарској и примањем балтичких држава у НАТО започела стварање „санитарног кордона“. Завршна фаза би требало да буде отцепљење Космета, даље убијање Србије и размештање противракетног система у Пољској и Чешкој. Међутим, Русија је јасно рекла да то неће проћи и да ће употребити сва средства да томе парира. Већ је суспендовала Споразум о ограничењу конвенционалних снага у Европи. Руски министар иностраних послова Лавров је истакао да су противракетни системи и Космет – „црвена линија“ за Русију.

Српским патриотама се често, некад и у доброј намери, сервирају приче о „светској влади“, „закулиси“, „Ротшилдима“, „јеврејској, хазарској завери“... Ове приче су опасне јер свака садржи зрно истине – довољно да им необавештен човек поверује, а истовремено означавају и смештају главног непријатеља у сферу недодирљивог, виртуелног. Да, постоје Ротшилди и други велики носиоци светског капитала који су јеврејског порекла и имају велики утицај на светске финансије и политику западних влада. Управо они су један од главних стубова британске политике последњих векова. Но, суштина није ни у јеврејству ни у било којој вери ни нацији, већ у капиталу и профиту који су анационални и који стварају светски систем коме су капитал и профит једино божанство, изазивајући ратове и жртвујући притом било кога, укључујући припаднике нација из који су власници капитала потекли (међу власницима фирми у Британији и САД које су помогле успон Хитлера, чак и међу произвођачима гаса за гасне коморе, било је Јевреја; терористи које су произвеле америчке службе изазивају погибију американаца 11. септембра 2001). Наш непријатељ и непријатељ слободног света су владе Британије и САД, чије тајне службе и чији политичко-економско-финансијски ресурси директно производе злочине и патње у свету. А са тако јасно означеним противником могуће је борити се – чувајући суверенитет сопствене земље и будући у савезу са другим слободним земљама.

У савремено доба, Србија је повратила и утемељила своју државност у 19. веку, ослобађајући већи део своје територије од Турске окупације, и лавирајући између утицаја две оближње и познате регионалне силе – Русије и Аустроугарске. Међутим, по Србију трагични 20. век, обележен је доминацијом ванрегионалних сила. Англоамеричка осовина управља Србијом од 1903. до данас, са најдужим периодом отпора 90-их година 20. века. 1903. контролу над Србијом преузимају Британци, а Американци им се прикључују 1948. Утицај „мајке Русије“ у 20. веку се појављивао само у ратовима, а у мирно доба је био симболичан и ограничен. Српски народ се херојски борио за своју слободу, и тиме задужио и Русију и свет у сва три светска рата. Али размере његовог страдања биле су директна последица неискрености англоамеричких савезника, чији су главни апетити увек били усмерени према Русији, а Срби су им били потребни само као „топовско месо“ и то одвојени од Русије.

Ово се у најчистијем виду односи и на период у току и после Другог светског рата. Отац антикомунизма и хладног рата Винстон Черчил упућује свог сина у војну мисију код Тита. Почине период једне од највећих историјских контроверзи српског народа – у јавном и политичком смислу несхваћених до данас. Народ живи добро, а Тита – личност никада разјашњене биографије, са почастима примају у целом свету. Титова „комунистичка“ Југославија постаје „тројански коњ“,

главно оруђе Запада за подривање источног блока, али не (идеологије су историјска химера!) ради „рушења комунизма“ него ради уништења Русије! Националистички антифашистички борци у Србији су изманипулисани и жртвовани дугорочној британској стратегији, а и готово сви вођи комунистичког антифашистичког отпора су уништени – они који нису погинули у рату, елиминисани су после 1948. Југославија је постала један од главних стубова НАТО. То јој је, као и свим битним англоамеричким савезницима (узмимо само за пример Турску) давало одређену слободу у спољнополитичком деловању. Та релативна слобода је у свести многих руководилица, официра и припадника тајних служби, стварала илузију да се ради о независности једне самосвојне и јаке државе. Неспособност многих од њих да и данас схвате и прихвате ове просте чињенице је један од главних узрока наших проблема. Титова Југославија је деценијама била потпуно отворена за западну пропаганду. Антикомунизам, благо увијен у обланду „супротстављања совјетској хегемонији“, био је малтене званична идеологија. А главни циљ је, наравно, био стварање и подстицање русофобије. И зато није ни чудо да су данашњи главни англоамерички политички играчи у Србији – некадашњи руководиоци Титове партије, њихова деца и њихови „омиљени дисиденти“. Међутим, и Југославија и све друго што није било потпуно под влашћу англоамеричког система, могло је за њих бити само оруђе за привремену употребу, које ће бити бачено под ноге чим се назре остварење главног циља – уништења Русије. Имајући то у виду, западне владе су све време водиле двојну политику према Титовој Југославији. Односи политичког, војног и економског савезништва на званичном нивоу, уз истовремено потхрањивање свих екстремних шовинистичких, фашистичких и терористичких група у емиграцији (на том плану деловање западних тајних служби према Југославији није се разликовало од деловања према другим земљама источног блока). У Русији је деведесетих година била широко распрострањена илузија да је супротстављеност Запада идеолошке природе. Та иста илузија је у окупираној Србији двехиљдитих постала доминантна. Русија се своје илузије ослободила. Време је да то исто учини и Србија, посебно пошто је за своју оданост Западу „награђена“ свим могућим врстама агресије и понижења.

Шта данас рећи о комунистима и њиховој историјској улози, посебно у Русији и Србији, чији су нам примери најближи? Полазећи од погрешне премисе да је успостављање напреднијих и праведнијих друштвених односа партијско питање, опасно су потценили национално и верско, слабећи на тај начин националну свест и способност отпора агресији. Руски комунисти су те грешке схватили и према овим питањима данас имају сасвим другачије ставове, али су још далеко од тога да добију нову шансу за управљање државом. Српски комунисти су (због стављања Титовог режима у службу Запада) потпуно нестали као политички фактор. Има покушаја да се то промени. Без обзира на поменуте историјске заблуде, комунисти су поставили највиши у политичкој историји стандард идеала части, поштења, саможртвовања за опште добро и били међу највећим херојима када год је нација била угрожена.

Већи део државне и политичке елите Титове Југославије, па тиме и Србије, као њене федералне јединице, био је или у служби западних интереса или под доминантним утицајем западног начина мишљења. Група људи на челу са Слободаном Милошевићем схватила је крајем осамдесетих опасност која земљи, а посебно Србији, прети са Запада. У два наврата, почетком и крајем деведесетих, он је покушао да великим резovima у државној структури, елиминише амерички утицај. Међутим, отпор који је земља током деведесетих, под његовим вођством, пружала агресији, завршио се поразом и окупацијом из два главна разлога – прво, англоамерички утицај је сувише дубоко ушао у друштво и државне структуре (па је чак у владајућој елити недостајала свест о томе у ком правцу теку збивања у свету) и друго, није било ослонаца међу великим силама, односно Русија није била, због својих огромних унутрашњих тешкоћа, у стању да ефективно помогне очувању суверенитета Србије. Данас, међутим, Русија схвата две чињенице – да је једини народ у читавом региону који никада није ратовао против Русије – српски народ, као и да су англоамеричка агресија и отпор који је српски народ пружао, помогли Русији да схвати природу западне политике и да добије на времену да се припреми за сопствени ефективни одговор.

У западној обавештајној заједници у Србији током деведесетих и до данас, као и на много других места у свету, право примата, дојена, координатора имали су Британци. Они су били ти који су планирали и осмишљавали и анализама помагали све савремене америчке ратове. Њима је

било поверено и да воде (а ко би други?) једну од највећих перфидија у историји – „суђење“ Слободану Милошевићу у хашком трибуналу. Када је било јасно да планирани ефекти ни изблиза нису остварени, а да јачање Русије прети да сруши овај механизам заштите англоамеричке агресије и да се Милошевић нађе на лечењу у Москви, њему је у трибуналу пресуђено. Осим да суде шефу једне државе за отпор агресији, тамо су по први пут покушали да на оптуженичку клупу ставе и тајну службу те државе и „открију“ њене тајне. Свет има много веће морално право да осуди западне тајне службе, на првом месту британску и америчку, за умешаност у све најстрашније злочине савременог света. Ми у Србији знамо да су крваве грађанске ратове на простору бивше Југославије они припремили и подстакли и да нема ни једног већег злочина, без обзира која га је страна починила, у који нису били, на овај или онај начин, умешани. Примери су страховито ружни, али ипак ево једног. Убиству хрватских заробљеника у Овчари код Вуковара претходила је вест коју су тог јутра пренели сви медији – да је у једном породилишту нађено 40 убијених српских беба. У ратним условима било је тешко проверити вест. Она никад није потврђена. Злочин на Овчари се догодио поподне истог дана. Вест је лансирала британска агенција Ројтерс.

За слободну будућност Србије, потребно је, у домену политичке свести, испунити три предуслова. Прво, са поносом погледати читаву своју историју и елиминисати самооптуживање које је главни лајтмотив са којим су западне марионете 2000. дошле на власт. Да, било је у нашој историји и грешака појединих владара и дуготрајних заблуда. Али, мало који народ се може похвалити да је са толико упорности и храбрости бранио своју слободу и самобитност, да је у свим великим историјским потресима био на правој страни, и да је међу првима по броју жртава уграђених у напредак цивилизације. У будућност можемо само уједињени, славећи своје хероје и одајући пошту својим жртвама и никад више сукобљени између себе. Друго, схватити да је без обзира на неупоредиви допринос Запада цивилизацији у домену науке, технологије и политичких идеја, сурови и бескрупулозни англоамерички империјални подухват уништио сваки примат Запада у свету. Са својом православном духовном и политичком традицијом, не треба да се ни у чему осећамо инфериорним, напротив. Треће, савезништво са Русијом и другим слободним земљама није исто што заменити зависност од једне велике, колонијалне силе, другом. Раскршће на ком се налази данашња Србија је исто оно на коме се налази читав свет. Коначним падом англоамеричке империје мора заувек бити сахрањена свака империјална политика, а односи у свету ће се градити на принципима равноправности и међународног права. Успоном Русије, Кине, Индије, Бразила и других, створени су предуслови и човечанство већ креће тим путем. Србија нема разлога да буде међу последњима, поготову јер је сваки дан кашњења веома скупо кошта.

Чак и да нема проблема Косова и Метохије, било би више него довољно разлога да Србија искористи своју историјску шансу и раскине вековне англоамеричке окове. Прошлост је сувише болна, а садашњост (последњих седам година) сувише понижавајућа. Ни једног реалног економског ни развојног пројекта, ни једне озбиљне инвестиције нисмо видели ни од САД ни од ЕУ. Нажалост, нема ни понуда за будућност. Из окупиране Србије се годишње од стране Запада исиса шест милијарди евра. Сада нам ЕУ великодушно даје помоћ од једне милијарде (!) до 2011. године. Ето, то је „партнерство“ са агресором. Србији треба савезништво са пријатељима!

Косово и Метохија, стабилност Балкана и будућност Србије

Део власти у Србији је пре неколико месеци признао да нас је НАТО бомбардовао „ради отимања Косова и Метохије“. И накнадна памет је – памет, па морамо ту изјаву прихватити као позитивну, иако је изречена тек кад су од Русије добијене гаранције да ће се супротставити бесправном проглашењу независности ове српске покрајине. У ствари, онај ко је давао гаранције били су највиши српски руководиоци. Они су Русији морали обећати да неће прихватити независност Космета!

Косово и Метохија су чвор англоамеричког рата против Југославије и српског народа (наравно, када се каже англоамеричког, не сме се потценити улога Немачке и Ватикана – она је била иста као у Другом светском рату; реч је о англоамеричком вођству, које је у Другом светском рату било прикривено, а сада је било отворено). Једна од полуга екстремне емиграције која је највише ојачала у окриљу западних служби да би биле употребљене за разбијање Југославије је управо албанска са Космета. Сарадњу албанских емиграната са италијанском мафијом у трговини дрогом у Америци, као и затвореност, патријархални карактер албанске заједнице и чињеницу да албански језик мало ко на свету разуме, искористила је ЦИА да направи нову мафију. Директно су примењена искуства из Латинске Америке. Тако су се англоамериканци показали много продуктивнијим од др Франкенштајна – створили су више страшних чудовишта. Данас су најпознатија Ал Каида и албанска мафија. По моћи, количини новца и утицају, као и водећој улози у контроли тржишта наркотицима у Западној Европи и САД, ова друга је још увек недовољно откривена за западну јавност. Сем тога, рат против Југославије, без обзира што је вођен на европском тлу, још увек је, у већем делу западне јавности прихваћен као оправдан. Ово су разлози због којих англоамериканци (а и део њихових европских савезника који су у том рату учествовали) остају заробљеници плана за давање „независности“ Космету, без обзира на последице (рат који може захватити неколико држава на југу Балкана, то већ локални војни команданти НАТО-а отворено признају!). Империја већ пада и нада се да ће тај пад ублажити ако спречи да из косметског ормана почну да испадају костури. Али то се не може спречити, можда се може само мало одложити.

Англоамеричка „униполарна“ авантура се ближи неславном крају. Изгубљени ратови, изгубљени кредибилитет, крах шпекулантског система империје и светских финансија... А о каквој „извозној“ или било каквој другој демократији ту може бити речи? О „светском моралном лидерству“? О „перспективама развоја“ које се другима нуде? Нема ту никаквог развоја. Тадић нам је ових дана као пример за углед навео Бугарску! САД и Британија катастрофу могу избећи само ако потпуно промене своје понашање на међународној сцени и прихвате пружену руку равноправне сарадње коју им нови центри светског развоја на Истоку нуде. А зашто им пружају руку? Јер су неспорно најмоћнији, не понашају се по очајничкој агресивној империјалној логици и јер знају да би тотални колапс САД и Британије болно осетили и сви други на свету. Али ако рука не буде прихваћена, Русија и Кина ће издржати. Имају реалну економију и огромне златне резерве (Кина – 1,434 а Русија 470 милијарди долара). ЕУ тек треба да се определи, али њено одређивање неће бити лако ни брзо. Мораће да плати скупу цену свог учешћа у англоамеричким империјалним авантурама! На плану реалног, зар Србија уопште треба да има неку дилему? Окупација од стране англоамеричке осовине која је пред колапсом и везивање за њихове проблематичне институције или слобода и пријатељско савезништво са Русијом и другим мегаекономијама слободног Истока? Србија и нема дилему, јер Србија још нема свој глас. Оно што гледате је виртуелна политичка утакмица западних марионета „произашлих из ДОС-а“! А за промену је потребно да свако од нас за себе одлучи да неће у понор.

Србија је, декларацијом свог парламента, прокламовала „војну неутралност“ у односу на НАТО. Представници ДСС и СРС то сматрају за трајно одређење, а представници ДС и Г17+ за став који је на снази „до референдума“, указујући (са правом) да питање уласка Србије у НАТО „још није на дневном реду“ (сасвим им је удобно и довољно то што је Србија под НАТО

окупацијом). Они се истовремено хвале „одличном сарадњом“ са НАТО, чији су команданти „обећали“ да ће заштити Србе на Космету, у случају да проглашење независности буде праћено насиљем. Притом, они скривају од јавности да се ни сада НАТО снаге на Космету нису распоредиле тако да заштите Србе, већ су појачале своје позиције на „административној граници“, ваљда да би спречиле евентуални улазак српских трупа на сопствену територију.

У односу према НАТО-у, на делу су две велике обмане српске јавности. Прва се односи на „Партнерство за мир“. Јавност је ту обману већ прогутала. Наиме, тврди се, да је чланство у овој „организацији“, бенигно и чак корисно, а уосталом и „Русија је чланица Партнерства“. Ту се намерно прећуткује да „Партнерство за мир“ није никаква међународна организација, већ систем билатералних уговора. Свака земља која хоће да уђе у „партнерство“ са НАТО-ом потписује посебан уговор, по коме прихвата одређене обавезе (прилагођавање својих војних стандарда натовским – о свом трошку и стављање своје војне безбедности на увид и под контролу НАТО-а), а сам НАТО не преузима никакве обавезе у односу на свог „партнера“! Такође, ови билатерални уговори нису једнаки и свакоме би требало да буде јасно да обавезе које је Русија преузела у односу на НАТО не могу бити исте као обавезе које је преузела нека мала земља, која је уз то, под НАТО окупацијом. Друга обмана, која уз позитиван развој догађаја може престати да то буде, односи се на „војну неутралност“. Власти чак, понекад, невољно, признају очигледну чињеницу, коју су тек недавно открили, да је Космет под НАТО окупацијом (већ девету годину!). Међутим, за деловање Србије и за очување њене територијалне целовитости, много је важнија чињеница да је Србија под НАТО окупацијом! О каквој „неутралности“ може бити реч ако англоамерички, натовски, контролори и „саветници“ седе у Министарству одбране, Генералштабу, ВБА, Полицији, БИА, свим министарствима и многим привредним, финансијским и другим установама? Кад западни дипломати и тајне службе кадрују у Србији? Кад у Србији дневно присуство у медијима добијају једна марионетска политичка партија (ЈДП) и мноштво агентурних невладиних организација које не репрезентују ништа српско, већ директно англоамеричку политику и њихове интересе (‘Косово треба да добије независност, а Хаг је врхунац правде’). О некаквој „неутралности“ можемо говорити тек онда када сви натовци који седе у државним и другим институцијама напусте Србију, а НАТО пропаганда на српској јавној и политичкој сцени буде онемогућена.

Без обзира на многовековне корене проблема на Косову и Метохији, не треба никад заборавити да су се сви сукоби између балканских народа у историји дешавали само као последица уплитања великих сила. И данас, нису „албанци“ ти који хоће да нам отму Косово и Метохију. Косово и Метохија су под окупацијом НАТО и марионетске албанске нарко-мафије, која је и против албанског становништва покрајине примењивала исте мере терора (убиства, киднаповања, мучења, силовања) као и против Срба, како би се учврстила на власти, а њихови вођи, најкрволочнији злочинци, били промовисани од стране Олбрајт и Холбрука као „политичари“ и „борци за слободу“. А њихове жртве су грађани Србије! Дакле, обавеза Србије није само да заштити свој територијални интегритет, већ и да заштити своје грађане, без обзира на етничку припадност, од терора! Крвава НАТО-терористичка косметска машинерија има најстрашније циљеве: профит од трговине дрогом и других облика међународног криминала, уграђивање највеће америчке базе у Европи, „Бондстил“ код Урошевца у „санитарни кордон“ против Русије, коришћење изманипулисаних и милитаризованих Албанаца за стварање трајног проблема европском јединству и заштиту НАТО-нафтовода за крају каспијске нафте који никада неће бити изграђен, експлоатисање природних богатстава Космета и стални притисак на Србију и српски народ.

Дакле, ми већ имамо „НАТО марионетску квазидржаву“ на Космету. Шта учинити? 1. Протерати НАТО контролоре из Београда; 2. Забранили партије финансиране из иностранства; 3. Онемогућити да стране владе финансирају домаће организације и ограничити донације појединаца; 4. У случају англоамеричког признања „независности“ Космета, затражити руску војну помоћ и ослободити бар део територије покрајине; 5. Успоставити тесне везе са грађанима Србије албанске народности ради њихове заштите од терора.

Али за то треба променити власт у Београду!? Па шта нас спречава да је променимо?

Све ово се мора учинити сада. Могло се учинити и лакше и раније да марионетски режими у Београду нису седам година сејали за Србе страшну илузију о евроатлантским интеграцијама и западној демократији. Да смо на време могли ући у политичко, економско и војно савезништво са водећом сувереном демократијом савременог света – Русијом. Овако, готово без државе, војске, финансија и економије, имамо тежак задатак. Могућност успеха је реална, јер англоамерички фактор опхрван морем својих проблема, нема више могућности за интервенцију, а снага Русије и других слободних земаља већ је постала доминантна у светским односима.

На средњи и дужи рок, ради превазилажења последица разорне англоамеричке политике на Балкану и на Космету, Србија као суверена демократија мора спроводити своју политику одлучно и паралелно у неколико стратешких праваца:

Јачање свих облика сарадње са Русијом, укључивање у Евроазијску Економску Заједницу и Организацију Уговора о колективној безбедности;

Стварање услова за реинтеграцију свих конститутивних делова српског народа у једну државу;

Тесно повезивање православних словенских народа Балкана – стварање „Балканског Бенелукса“ који би чиниле Србија, Бугарска и Македонија;

Активно учешће у свим облицима мултилатералне сарадње на Балкану.

Предизборне кампање у Србији које контролишу западне службе и западне финансије претварају се у медијско арлаукање лажи и обмана. Ослобођење Србије (и Космета) није могуће само помоћу избора које контролише Запад. Неопходно је пуно мобилисање и обједињавање свих патриотских и креативних потенцијала земље и народа.

Прекинути геноцид и ослободити Србију

Систем – профит, или систем – човек. Англоамеричка империја или слободни свет.

Како да се одредимо?

Ево како то изгледа на примеру Србије, у осмој (!) години англоамеричког загрљаја. Трендови су много гори него за време рата и санкција.

Према подацима Републичког статистичког завода, 1995. године у Србији је рођено 86 236 деце. Исте године је умрло 93 933 људи. Разлика је негативна – 7 697. Године 2005. у Србији је рођено 70 997 деце, а умрло је 106 771 људи. Негативна разлика је – 35 774! Тај тренд из године у годину расте. Србија сада губи пола процента становништва годишње! У периоду 2000-2005. разлика бројева рођених и умрлих је – 161 181! Много више него у свим ратовима 90-их.

По подацима удружења „Опстанак“ (о томе не постоје званичне статистике), у Србији се годишње изврши 200 000 абортуса! А то је 50 на 1000 жена у репродуктивном узрасту, што је једна од највиших стопа на свету.

По проценама Светске банке, око 11% становништва Србије живи у апсолутној беди, док је још око 33% у сиромаштву или на ивици сиромаштва. 40% радно способног становништва је сасвим незапослено, а око 20% је запослено у „неформалном сектору“, што укупно чини око 60%.

Са стопом раста која још није достигла ону из 1998, бруто домаћи производ земље је тек на 70% оног из 1989. Чак и толики производ не би требало да кореспондира са толиким сиромаштвом, али превезивање привреде и финансија земље на вампирски евроатлантски крвоток, извршено октобра 2000, исисава из земље сваке године шест милијарди евра! Значи већ су однели преко 40 милијарди! Враћају нам помало, тек толико да преживимо. Њихови чиновници, којих се Београд напунио (а ту треба прибродити и већину наших министара и њихових партијских другова запослених у паразитским „агенцијама“) – богато, а ми остали тек да не умремо од глади.

И зар заиста треба са одушевљењем прихватити „бесповратну помоћ“ Европске Уније од милијарду (!) евра, која треба да се реализује од сад па до 2011. године? Зар није много боље да за себе задржимо своје 24 милијарде које су планирали да нам узму до тада (ако већ не можемо да вратимо оних 40 које су нам до сада узели)?

Према подацима Народне банке Србије, спољни дуг Србије у септембру 2007. износио је више од 23 милијарде долара, што нас такође сврстава у најзадуженије земље на свету. А уз то, готово сваки запослени у Србији је појединачно дужан некој од страних зеленашких банака (јер домаћих готово да нема).

Али, вратимо се на почетак. Грађани Србије изумиру. Од немаштине, лоших услова живота, глади, немогућности лечења. И од последица бомбардовања. Наркоманија, проституција, рад „на црно“ су у порасту. Што смо ближи евроатлантским интеграцијама (већ смо испинили све услове, и Младића ће нам „опростити“), они све брже изумиру. Не само да нам кола иду низбрдо, већ их неко тамо вуче. Шта да радимо? Да испрегнемо те који нас вуку низбрдо, зауставимо и окренемо кола у супротном правцу. Па да их одсад сами возимо (у њима су наша деца), уместо да их возе англоамерички кочијаши (ММФ) или још горе, њихови приучени шегрти (Лабус, Динкић).

Успех једне власти мери се врло једноставно – да нас буде више и да живимо боље. А кад се наш број сваке године све више смањује, онда то није неуспех власти, то је злочин, који у случају Србије има размере геноцида. То није чудно, ако знамо да Србијом управљају тајне службе земаља које су десет година водиле против нас рат. Довеле су у Србији на власт људе који су признали да

смо криви за све злочине које су они извршили, па им ни то није било довољно. Владе тих земаља се данас тресу од бројних проблема које су створиле широм света. Њихове људе у Србији више нема ко да штити. Ако те њихове људе само сменимо, и њихови прауници треба да се захваљују богу. Тако ћемо учинити, јер су поделе и сукоби међу Србима, нажалост вековима, најјаче оружје наших непријатеља. На суд и у затвор ће само највећи злочинци. Антиљудски систем ће у Србији бити заувек покопан.

Последњих година, и несејан, из душе народне, ниче људски, политички, српски пркос. Онај што је надживео све дахије, харачлије, оберштурбанфирере и високе представнике. Што је надживео Јасеновац, Јадовно, Медачки џеп, Клечку и „Милосрдног анђела“. И не само да ниче, већ поносан пева, моли се, говори, пише, смеје се, оптужује, носи српску одећу, српске иконе, српске заставе и српске бецеве, даје српским улицама имена српских хероја, обилази и обнавља манастире, на гробљима одаје пошту жртвама, помаже страдалницима, окупља се, братими, показује памет и снагу, иде у походе, штрајкује, маршира, слави, не слуша оне који то нису заслужили, буну се, устаје... смењује и бира...

Сви морамо прећи овај пут пркоса да би Србија била слободна!

Шачица страних агената и домаћих лопова може вршити пљачку и геноцид у Србији само ако пред њима, у тмини, обневидели, лежимо. Зора свиће. Морамо се усправити да бисмо опет видели колико смо велики и јаки.

Србија неће очајем и одмаздом. Србија ће победити свим срцем и свом душом, која је вечна!

Прилог 1

Изводи из Путиновог говора у Минхену и Руско-кинеске декларације

10. фебруар 2007. године, Минхен

Владимир Путин: Иступање и дискусија на Минхенској конференцији о питањима политике безбедности

Познато је да је проблематика међународне безбедности много шира од питања војнополитичке стабилности. То је стабилност светске привреде, превазилажење сиромаштва, економска безбедност и развој међуцивилизацијског дијалога.

Униполарни свет, предлаган после «хладног рата», није се остварио.

А шта је то у ствари униполарни свет? Колико год неко покушавао да улепша тај термин, он се ипак у пракси своди само на једно: то је један центар власти, један центар моћи, један центар одлучивања.

То је свет једног господара, једног суверена. И то је у крајњем исходу погубно не само за све, који се налазе у оквирима тог система, него и за самог суверена, јер га изнутра руши.

И то наравно, нема ничег заједничког са демократијом. Зато што је демократија, као што је познато, владавина већине која узима у обзир интересе и мишљење мањине.

Узгред буди речено, нас, Русију, стално подучавају демократији. Али они који нас подучавају, сами, због нечег, баш много и не желе да уче.

Сматрам да је за савремени свет униполарни модел не само неприхватљив, него и потпуно немогућ. И то не само зато што за вођство једног субјекта у савременом – баш у савременом – свету неће бити довољно ни војнополитичких ни економских ресурса. Него што је још важније: сам модел не може да функционише јер није утемељен на моралној основи савремене цивилизације.

Једностране и често нелегитимне акције нису решиле ни један проблем. Више од тога, оне су постале генератор нових људских трагедија и жариште напетости. Просудите сами: број ратова, локалних и регионалних конфликта се није смањило. (...) И не мање, већ много, много више људи него раније, гине у тим конфликтима.

Данас смо сведоци готово ничим ограничене, хипертрофиране употребе силе у међународним пословима, оружане силе, силе која баца свет у понор конфликта који се нижу један за другим. А резултат је да недостају снаге за комплексно решавање ни једног од њих. И њихово политичко решавање постаје немогуће.

И све је веће пренебрегавање фундаменталних принципа међународног права. Па и више од тога, поједине норме, а у суштини, готово читав правни систем једне државе, наравно САД,

прекорачиле су своје националне границе у свим областима: и у привреди, и у политици, и у хуманитарној области – и намећу се другим државама. Али коме се то може допасти? Кома се то допада?

Бруто домаћи производ Индије и Кине заједно по паритетној куповној моћи је већ већи од БДП Сједињених Америчких Држава. А израчунат по истом принципу БДП држава групе БРИК – Бразила, Русије, Индије и Кине – превазилази укупни БДП Европске Уније. И, по проценама стручњака, у догледној историјској перспективи та ће разлика само да расте.

Не треба уопште сумњати да ће се економски потенцијал нових центара светског раста неизбежно претварати у политички утицај и да ће јачати мултиполарност.

Мислим да је очигледно: процес ширења НАТО-а нема никакве везе са модернизацијом саме алијансе ни са осигурањем безбедности у Европи. Напротив, то је озбиљан провокативни фактор, који снижава степен узајамног поверења.

НАТО није универзална организација за разлику од Организације Уједињених Нација. То је пре свега војно-политички блок – војно-политички!

Преко невладиних организација одвија се финансирање из владиних извора других земаља, укључујући у оквиру владиних кампања. За шта је то добро? То је као нормална демократија, је ли тако? То је тајно финансирање. Скривено од друштва. Шта је у томе демократско? Можете ли ми рећи? Не! Не можете. И нећете никад моћи. Зато што то није демократија, већ просто утицај једне државе на другу.

Заједничка декларација Руске Федерације и Народне Републике Кине о међународном поретку у XXI веку

Коју су потписали у Москви 1. јула 2005. године Председник Русије Владимир Путин и Председник НРК Ху Ђинтао

полазећи од своје привржености стварању мултиполарног света и новог међународног поретка, изражене у Руско-кинеској Заједничкој декларацији о мултиполарном свету и стварању новог међународног поретка од 23. априла 1997. године,

потврђујући односе стратешке сарадње и партнерства између Страна, утемељене Уговором о добросуседству, пријатељству и сарадњи између Руске Федерације и Народне Републике Кине од 16. јула 2001. године,

изјављују следеће:

У XXI веку главни задаци човечанства су очување мира, стабилности и безбедности за све, свестрани хармонични развој у условима равноправности, уважавања суверенитета, узајамног поштовања, узајамне користи и гаранције перспектива развоја будућих генерација.

Човечанство има могућност да заједнички одтвари ове циљеве. Истовремено, оно се суочава са великим бројем глобалних изазова, као што су међународни тероризам, претња ширењем оружја за масовно уништење, јаз између сиромашних и богатих, деградација животне средине, епидемије, прекогранични организовани криминал, трговина дрогом и др.

2. Решавање задатака који стоје пред човечанством могуће је само у условима праведног и рационалног светског поретка, заснованог на општепризнатим принципима и нормама међународног права. Све земље света морају строго поштовати принципе узајамног уважавања суверенитета и територијалног интегритета, немешања у унутрашње ствари, равноправности и узајамне користи, мирољубиве коегзистенције.

У пуној мери се морају гарантовати права свих земаља на избор путева развоја у складу са националним специфичностима, равноправно учешће у међународним пословима, равноправни развој. Неопходно је мирно решавати несугласице и спорове, избегавати једностране акције, не прибегавати политици диктата, претње силом или њене примене.

Послове сваке земље мора решавати њен народ самостално, а светски послви се морају решавати кроз дијалог и консултације на основи мултилатералних колективних приступа. Међународна заједница се мора у потпуности ослободити од конфронтационог и блоковског начина мишљења, тежњи ка монополу и доминацији у међународним пословима, покушаја дељења држава на водеће и вођене.

3. ОУН је најуниверзалнија, најрепрезентативнија и најауторитативнија међународна организација, њено место и улога у свету су незаменљиви. ОУН је позвана да игра централну улогу у међународним пословима, да буде центар разраде и примене фундаменталних норми међународног права.

Нова архитектура безбедности мора се заснивати на уважавању једнаког права на безбедност свих држава. Начин решавања противречности и заштите мира мора бити равноправни дијалог, консултације и преговори.

Прилог 2.

Социјална катастрофа у Србији

У законском систему током 90-их година, социјална права су задржана на врло високом нивоу. Разбијањем Југославије нанет је удар националној економији, од којег се до данас није опоравила, односно није достигла ниво из 1989. године. Ипак, у периоду власти Милошевића и СПС, после тешкоћа које су кулминирале хиперинфлацијом из 1993, дошло је до убрзаног опоравка земље, са развојном стопом од 6-8% годишње. Прокламовано је да нико не сме остати без посла због санкција; највећи део капитала био је у државној и друштвеној својини, а приватизација је спровођена или кроз докапитализацију или кроз радничко акционарство. Све је то омогућавало да се законом гарантована социјална права остварују у врло високом степену, односно, да у земљи нема врло сиромашних људи.

Преврат 2000. донео је даље гушење производње (кроз продају фабрика странцима и либерализацију увоза – спољнотрговински дефицит је достигао 4 милијарде долара 2004. године, при укупном извозу од једва 2,5 милијарде, а 2006. чак 6,7 милијарди, јос увек већи од укупног извоза), огроман пораст незапослености и – експлозију сиромаштва!

Према грубим проценама Светске банке, око 11% становништва Србији живи у апсолутном сиромаштву (>40% апсолутно сиромашних бивше СФРЈ), док је око 33% сиромашно или на ивици сиромаштва. Огромна већина сиромашних у Србији (75%) су у радничким породицама. Сви подаци Светске банке односе се на Србију без Косова и Метохије!

У доњој табели могу се сагледати трендови. 1998 година је била година у којој је током деведесетих производња достигла највиши ниво, да би 1999, у време НАТО агресије, поново пала на половину оне из 1989. Са стопом раста од 4% годишње после 2001, ниво БДП из 1998. је достигнут тек 2005, а ни до данас није превазишао 70% оног из 1989. Међутим, број незапослених (табела даје само број званично евидентираних запослених и незапослених) нараста до изнад половине радно способног становништва (подаци Светске банке тврде да је 60% радно способног становништва Србије запослено, али од тога 30% у “неформалном сектору”, што значи да је формално незапослено чак 58% радне снаге), а социјално раслојавање, односно сиромашење већине грађана постаје драматично. Државни буџет се допуњава страним донацијама, а у одсуству стварних инвестиција, Светска банка и ММФ прописују даље смањење висине социјалних давања, како би се тиме сачувао новац за подстицање производње и извоза!

	1998	1999	2000	2001
БДП (милијарди USD)	13,195	9,703	7,667	10,317
Средња плата (1997=100)	80,1	46,7	36,9	96,1
Средња плата (USD)	94,6	55,1	43,6	113,6
Незапослених (хиљада)	769	736	722	769
Запослених (хиљада)	2357	2153	2097	1751

Притом, у Србији су издвајања на образовање мања него у већини земаља у транзицији – само 3% БДП (на здравство се издваја 7%). Социјално осигурање покрива половину становништва, док различити видови социјалне помоћи чине само 2% БДП.

Студије Светске банке су најозбиљнији извор за анализу политике која се намеће колонизованим земљама (“земљама у транзицији”), као и њихових економских, социјалних, па и политичких показатеља.

Јавна потрошња у Србији је данас 47% БДП – и захтева се њено смањење – пре свега кроз смањење издатака за плате у јавном сектору, здравство, пензије и субвенције. Врши се притисак за ново убрзање приватизације, кроз продају предузећа странцима.

Девизне резерве, које су достигле ниво од 14,5 милијарди долара, представљају заправо акумулирану страну валуту откупљену од становништва, што је било могуће захваљујући високом износу девизних дознака радника запослених у иностранству (око 10% БДП!) и огромном сиромашењу становништва. Оне представљају “мртви капитал”, који је једина гаранција релативне стабилности домаће валуте и релативно ниске инфлације. Уколико би биле начете, ово би довело до хиперинфлације и потпуног економског колапса.

Нивои приватизације и ликвидације домаћег банкарства у Србији срећом још нису достигли оне у другим “земљама у транзицији”. Међутим, од владе се захтева да тај процес доведе до краја и тиме потпуно преда националну економију у руке западног капитала.

Спољнотрговинска зависност СЦГ од ЕУ је у порасту (на чему Запад инсистира), док трговина са “остатком света” стагнира или опада. Као основни рецепт за повећање извоза, Запад намеће скупо прилагођавање домаће привреде стандардима ЕУ.

Извори података – документи Светске банке:

Serbia and Montenegro: Poverty Assessment

http://wdsbeta.worldbank.org/external/default/WDSContentServer/IW3P/IB/2003/12/05/000160016_20031205110857/Rendered/PDF/260110YU0v.1.pdf

Serbia : An Agenda for Economic Growth and Employment

http://wdsbeta.worldbank.org/external/default/WDSContentServer/IW3P/IB/2004/12/28/000012009_20041228105532/Rendered/PDF/292580YU.pdf

или

<http://siteresources.worldbank.org/INTSERBIA/Resources/SerbiaEconomicMemorandum.pdf>

Србија: Програм за економски раст и запошљавање

<http://siteresources.worldbank.org/INTSERBIA/Resources/SEMrpski.pdf>

Други део

Платформа националног препорода

Новогодишња и божићна честитка НПС

Београд, 30. децембра 2007. г.

Драги пријатељи и саборци,

На прелазу из 2007. у 2008. годину рађа се Народни покрет Србије. У предстојећој години морамо учинити још много на његовом ширењу и јачању, вођени само једним мотивом – љубављу према свом народу.

У години за нама, у свету су се десиле велике промене. Велике и слободне земље су зауставиле агресију оних сила које су у протекле две деценије сејале рат, мржњу, разарање и беду на нашим просторима и широм света. Сада Србија може да се усправи, ослободи подјармљености и клевета и са надом и поуздањем се окрене својој слободној будућности.

Последња битка је пред нама. Она ће бити лака, ако се сви у њу укључимо. Сећамо се хероја и жртава – они живе у нама.

Нека нам свима у години која долази срца буду испуњена љубављу, миром и поуздањем да ће све што учинимо часно у стремљењу да својој породици, народу и држави обезбедимо слободу, правду и срећу, сигурно уродити плодом.

Желим вам много здравља, упорности и оптимизма у борби за добробит наше отаџбине!

Живела слободна Србија!

Мир Божији – Христос се роди!

Председник Народног покрета Србије

Владимир Кршљанин

ЗА СЛОБОДНУ СРБИЈУ!

Подршка Николићу

Закључци проширене седнице Председништва НПС, одржане у Београду 18. и 20. децембра 2007. године.

Народни покрет Србије истиче да је Србија на прекретници. Први месеци 2008. г. ће одлучити – или ће Србија повратити своју самосталност и достојанство или ће остати роб пропалог, преживелог и по себе фаталног евроатлантског концепта.

Зато Народни покрет Србије позива у своје редове све часне људе, и оне који су згађени политиком каква се последњих година водила у Србији, да бисмо ангажовањем данас показали све квалитете које Србија има и створили темеље за опстанак нације и будућност наше деце.

Савезништво са Русијом није само гаранција очувања територијалне целовитости Србије – то је пре свега пут ка стабилном развоју земље и решавању нагомиланих економских и социјалних проблема са геноцидним последицама у које нас је увела англоамеричка евроатлантска политика – кроз пријатељску сарадњу и свестрано зближавање са земљом која је постала водећа развојна, економска, финансијска, духовна и војна сила савременог света.

Србија ће показати да је суверена демократија тек када контролори из НАТО земаља напусте њене војне и безбедносне и уопште све државне и економске структуре и институције. И када сва места у власти попуне најбољи представници народа, који ће самостално водити државну, економску и социјалну политику.

Не желимо подређену улогу Србије међу онима који и данас чине све да разоре њену одбрану, економију, духовност и територијални интегритет. Желимо слободну Србију која ће равноправно сарађивати са другим слободним земљама. Србији не треба „партнерство“ са агресорима, већ савезништво са пријатељима!

Народни покрет Србије је покрет демократског националног и социјалног буђења и окупљања у коме сваки појединачни и колективни члан чува своју самосталност и интегритет.

Председнички избори у Србији расписани су по сценарију и календару оних који припремају бесправно проглашење и признање отцепљења Косова и Метохије. Ипак, ти избори могу на најбржи и најбезболнији начин довести до позитивних промена у Србији, ако патриотске снаге наступе уједињено и ако убедљиво прикажу позитивне последице промене спољног и унутрашњег курса Србије.

Полазећи од таквог закључка, Народни покрет Србије даје подршку председничком кандидату Српске радикалне Странке Томиславу Николићу, изражава одлучност да допринесе остваривању позитивних промена у Србији и охрабрује Добривоја Будимировића Бицу и све своје чланове и организације да допринесу успеху предизборне кампање.

ПРЕДСЕДНИШТВО НПС

Како развијати сарадњу са Русијом?

*СТЕНОГРАМ КОНФЕРЕНЦИЈЕ ЗА ШТАМПУ НАРОДНОГ ПОКРЕТА СРБИЈЕ,
одржане 22. новембра 2007. у Међународном прес центру Танјуга у Београду*

ВЛАДИМИР КРШЉАНИН: Даме и господа, добар дан и добро дошли на конференцију за штампу коју су сазвали оснивачи Народног покрета Србије. Ево и уз извињење, у току конференције ће нам се придружити Добривоје Будимировић, градоначелник Свилајнца, који је упао у саобраћајну гужву, па касни на почетак ове конференције. Са мном је такође проф. др Ђорђе Благојевић, редовни професор Београдског универзитета на Машинском факултету.

Циљ ове конференције је да објавимо стварање Народног покрета Србије, као једну нову чињеницу, да вам објаснимо како оснивачи замишљају његово функционисање, да кажемо неколико политичких чињеница које сматрамо релевантним за овај тренутак у коме се Србија налази, и да упутимо позив свим патриотама, свим организацијама, удружењима, која већ делују на сличним основама, да се придруже Народног покрету Србије.

Мислим да смо сви свесни да последњих месеци или последњих пар година, ситуација и у свету, пре свега, рекао бих у свету, а онда и у Србији, у смислу разумевања историјског тренутка у коме се налазимо и стицања самопоуздања у остваривању сопствених интереса, се мења. Значи, мења се позитивно и ми данас већ имамо у Србији велики број појединаца, патриотских организација и политичких организација које утичу на ту промену. Ми смо као оснивачи Народног покрета Србије оценили да је потребно тај велики број субјеката објединити, направити једну организацију која ће координирати њихове позитивне напоре и охрабрити све оне који су незадовољни стањем у земљи, охрабрити их на једну позитивну акцију. Значи, смисао Народног покрета Србије је позитивна акција, ангажовање сваког појединца и организације да се ситуација у земљи промени на боље. Значи, једно активно учешће у ономе што се већ дешава. У том смислу ми очекујемо, и то је резултат наших прелиминарних контаката, да се Народног покрету Србије придружи 20-ак независних градоначелника, и неколико десетина локалних покрета, који делују у различитим општинама широм Србије, и који су својим позитивним напором на последњим локалним изборима, а и у вршењу власти, у деловању скупштина општина, показали лични интегритет, квалитет, преданост општем интересу итд. Значи, они и сами имају потребу за обједињавањем и они ће се укључити у Народни покрет Србије.

Ви сте сви добили Програм Народног покрета Србије. Његову основу чине четири тачке или четири принципа, за које сматрамо да су одраз онога што и народ и професионалци, стручњаци у Србији, очекују као позитивну промену у будућности. То је једна врло широка основа, и с обзиром да Народни покрет Србије није партија, ово наглашавам, ни по свом начину будућег организовања ни по карактеру, значи он не одражава никакав партикуларни интерес, и он неће имати у себи партијску дисциплину – значи, свако ко жели да допринесе бољитку ове земље, ко прихвата ова четири принципа и то потврди потписивањем Изјаве о удруживању у народни покрет Србије, може да настави да делује самостално, био он појединац или организација, на исти начин како је до сада деловао, с тим да очекујемо да потписивање такве изјаве и приступање Народног покрету Србије, подразумева једно појачање деловања. Наравно, подразумева се да ови принципи и ове четири тачке, буду од свих прихваћени. Ја ћу врло кратко да се осврнем на те четири тачке и на њихов смисао.

Прва тачка: јака држава са снажном народном самоуправом, суверена, професионална, патриотска. Мислим да овоме није потребан коментар.

Друга тачка: национално и социјално оријентисана тржишна привреда. Подразумева се, да ако је смисао политичког деловања, вршења власти и друштвеног ангажовања у најширем смислу – бољитак читаве нације, свих грађана, да онда власт на свим нивоима мора бити национално одговорна, да мора национални интерес стављати у први план. А ако је то тако, она мора бити и

социјано одговорна, јер се успех једне власти мери по томе да ли нас људи, грађана ове земље има више, да ли се наш број повећава и да ли живимо боље из године у годину. Значи, то је основни принцип који мора, а који нажалост, ако бисмо измерили параметре последњих година, не бисмо могли баш да тврдимо да је задовољен.

Трећи принцип: савезништво са Русијом и другим слободним земљама. И у загради пише: нова спољна политика. Мислим да су у потпуности, и то нам последњи догађаји, последњи месеци, јасно показују, сазрели услови за то да Србија бира своје пријатеље. Сасвим је јасно ко су јој пријатељи, чији се интереси подудару са нашим, и такође је јасно да су то земље које воде принципијелну и независну спољну политику. У првом реду је наглашена Русија, јер од свих таквих земаља, она има и најактивнију међународну позицију, а истовремено нас бројни историјски разлози упућују једне на друге.

Четврти принцип: афирмисање сопствене духовности и стваралаштва, где су као основне вредности које морају да се у друштву поштују, споменути православни темељи, слободарска историја и стваралаштво наших људи. Ми у народном покрету Србије смо уверени да Србија и српски народ немају од чега да се стиде у својој историји, да је наша историја увек била историја прогресивних стремљења, очувања независности, самобитности сопственог народа и да смо у том стремљењу и другима – и у региону и у свету – доносили корист.

Ова четири принципа можемо слободно подвести под један заједнички именитељ који у програму није експлицитно написан, али ја бих хтео сад да га нагласим. Он се зове суверена демократија. Дакле, ако имамо довољно памети, ресурса и жеље да сами себи помогнемо, ако сами себе поштујемо и организујемо на демократским основама функционисање нашег друштва и политичког система, поштујемо законе и принципе које таквим ангажовањем доносимо, онда ће нас поштовати и они, чији су интереси подударни са нашим, и они, чији се интереси са нашим не подударују.

У том смислу, ја сам најавио на почетку и неколико конкретних запажања, конкретних политичких запажања, која се на овим принципима заснивају.

Проблеми с којима се Србија суочава и на унутрашњем и на међународном плану, повезани су са чињеницом колико је она јака као држава, колико је јака њена економија, колико су јаки њени одбрамбени потенцијали. Дакле, наш капацитет, наша могућност да решавамо своје проблеме, да решавамо проблеме српског народа, да решавамо проблеме који се тичу нашег територијалног интегритета, суверенитета и будућег развоја, зависи од наше снаге – укупне, и као државе и као нације. У том смислу, оно што већ показујемо последњих година у свом политичком сазревању, отворило је простор, да у сарадњи са земљама које су пријатељски према нама оријентисане, које су слободне, чији се интереси са нашим поклапају, остваримо напредак.

Ви знате да је у међународним односима током прошле године дошло до великог преокрета и да је тај преокрет декларисан јавно почетком ове године, у фебруару, када је председник Русије Владимир Путин, на конференцији у Минхену обзнанио да је бруто домаћи производ Кине и Индије превазишао бруто домаћи производ Сједињених Држава, а да је бруто домаћи производ Бразила, Русије, Индије и Кине, окупљених у једном облику сарадње који се зове БРИК, превазишао укупан бруто домаћи производ Европске Уније, односно да је у свету створен нови центар развоја, и такође је тада нагласио да ће та тенденција у будућности само расти и да ће наминовно да се мења, односно да се претвара у извор утицаја у свету – политичког, економског, сваког другог, културног.

Мислимо да је у таквим околностима неопходно да се при Влади Србије, при нашим државним институцијама, формира једно специјално тело, које би се бавило питањима развоја сарадње са Русијом. То је прво запажање које сам желео да изнесем.

Могућности за ту сарадњу су већ велике. Ми већ неких осам година имамо бесцарински споразум са Русијом, као једина земља изван бившег Совјетског Савеза која има такав споразум. То је

споразум који нам пружа огромне могућности за развој, али оне нису довољно искоришћене. Очигледно је да је неопходно концентрисати напоре да ми тај потенцијал као земља искористимо. А навешћу вам само пример да нам то омогућава чак и повећано привлачење инвестиција са Запада, зато што у стварању joint venture или заједничких фирми на територији Србије, које би производиле производе више од 51% српске, да тако кажем, ми бисмо уживали и даље тај бесцарински режим.

Такође, у току је једно велико окупљање на основама царинске уније, земаља које то желе да искористе. Ту су у првој фази Русија, Белорусија и Казахстан, а њима ће се прикључити још 3-4 земље. Оне стварају нешто што се зове Евроазијска Економска Заједница. Дакле, то је такође једна позитивна алтернатива и могућност за Србију.

И последње што сам желео овом приликом да нагласим, односно да предложим. Нама је сарадња са Русијом омогућила, у пољу које је од највећег стратешког значаја за саму Русију, у питању енергетике и посебно, гаса, јадну понуду аранжмана од стране Газпрома, са највишег места, од стране председника ове компаније, који је недавно боравио у Београду, да Србија постане једно чвориште будућег гасоводног система за читаву Јужну Европу. Ми очекујемо од свих одговорних у Србији да се реализацији овог пројекта приступи најодговорније и најбрже могуће и да јавност буде обавештена о корацима који се у том смислу предузимају, јер то значи једно активно ангажовање огромног дела српске привреде и једно значајно учвршћивање наше економије и нашег укупног међународног положаја – то значи реализација таквог пројекта.

Питам професора Благојевића, ако жели нешто да ме допуни.

ПРОФ. ДР ЂОРЂЕ БЛАГОЈЕВИЋ: Ја не бих имао бог зна шта да додам овоме што је господин Кршљанин рекао. То је у ствари суштина разлога нашег окупљања. Једино што бих могао да позovem интелектуалце, пре свега своје колеге из техничке струке, да се ангажују. Јер, техничка интелигенција је потпуно побегла од политике, као да се тога гади. Не кажем да и нема разлога да се гади, али наше проблеме неко други неће решити, ако не узмемо ствар у своје руке и почнемо да их решавамо. Зато позивам све своје колеге да се мало више ангажују, јер у оваквој држави, каква је сада, нама једноставно нема места. Ја се питам за кога и школујемо ове кадрове које школујемо. Нама се број студената, конкретно на мом факултету, преполовио. То је још увек неких 500 студената којих се сваке године уписује, а ја се питам шта ће та деца кад заврше факултет? Наша индустрија је разорена, наша наука више не постоји. Значи остао је, ето, неки интерес за нешто, чиме се вероватно неће моћи да баве. А могућност за то неко треба да створи – а то смо ми. Ето, ја бих само толико.

ВЛАДИМИР КРШЉАНИН: Хвала. Изволите.

ДАВОР ЛУКАЧ (Агенција ФОНЕТ): Рекли сте да нисте партија ни по начину будућег организовања, ни по деловању, па ме занима да ли сте регистровани, и ако јесте, да ли сте у регистру политичких организација или удружења грађана? И ко је на челу, ко је, значи, на челу тога?

ВЛАДИМИР КРШЉАНИН: Ми смо одржали оснивачку скупштину 30. октобра у Београду. Предали смо документа за регистрацију као удружење грађана. Очекујемо ових дана да се та процедура заврши. Изабрали смо привремене органе. Надамо се да ћемо у року од неколико недеља, највише месец дана, одржати велику изборну скупштину. У привременим органима, ја сам тренутно на функцији председавајућег, професор Благојевић је члан Председништва, потпредседници су Добривоје Будимировић и Андреја Милосављевић, а генерални секретар је Томислав Миленковић (остали чланови Председништва су засад: др Михаило Јокић, Милорад Анђелић, мр Борис Братина, Бранко Ђорђевић, проф. др Првослав Марковић и Живомир Пантелић).

Изволите даље.

Да ли има још питања? Добро, ако нема, ја вам се захваљујем.

За савезништво са пријатељима уместо за „партнерство“ са агресором

- уводно излагање на оснивачкој скупштини Народног покрета Србије -

Драги пријатељи,

Србија је данас на прекретници. Има историјску шансу да стогодишњу неприродну и трагичну доминацију англоамеричког фактора промени за природно и корисно савезништво са Русијом. Расположење народа је масовно за такву промену, али садашње политичке партије не желе или не могу да учине оно што је неопходно. Зато је наш задатак да створимо политичку снагу која је способна да делује у том правцу, како Србија не би пропустила своју историјску шансу, јер то може бити пут у дефинитивно поништавање и државе и народа.

Неприродна евроатлантска оријентација земље донела је за 7 година катастрофалне последице на свим пољима. Смањење становништва има геноцидне димензије, сви социјални, економски и морални параметри имају карактер катастрофе.

Са друге стране, Србија данас може добити од Русије све што пожели, или боље речено, све што буде имала храбрости да затражи. И то у односима савезништва, искреног пријатељског партнерства.

За то је потребно да у Србији постоји политичка снага која ће јасно говорити и још јасније делати у том правцу. Сваки корак такве политичке снаге имаће адекватну реакцију у Русији.

Русија је данас најактивнији чинилац у низу слободних земаља које предњаче у количини војно-политичких, економских, финансијских и моралних ресурса. Постоје и економске и војнополитичке интеграције којима би било природно да се Србија придружи – Евроазијска економска заједница и Организација Уговора о колективној безбедности.

Англоамерички фактор је у кризи и у тешкоћама на готово свим међународним и унутрашњим пољима. Сигурно је да због тога неће бити у стању да на било какав ефективан начин реагује на промене у Србији. Једина битна препрека ослобођењу Србије јесу Срби који са њима сарађују и од те сарадње имају користи. Већ сада им обећавамо амнестију ако у овом преломном тренутку стану на страну свог народа.

Последњих година било је покушаја, који су углавном остали изван домашаја јавности, да се у Србији окупе и мобилишу „здраве снаге“ – истински некористољубиви патриоти и стручњаци, са довољно мотивације и стручности да буду носиоци и архитекти промена. Сви ти покушаји су лако осујећени, јер нису имали прагматичну, реалну основу.

Данас ми такву основу и такву формулу имамо. Оснивамо удружење грађана – покрет, утемељен на најнефективнијима међу нама – људима који су у најтежим временима својом способношћу успели да поврате, одрже и успешно воде локалну власт – људима које због тог подвига зна и поштује цела Србија. Такође и на локалним покретима – удружењима и групама часних грађана, који су због своје репутације, у конкуренцији великих партија, успели да очувају суштину локалне самоуправе, делују, буду цењени и бивају изабрани у скупштине општина.

Без обзира на наше основне мотиве и циљеве, јасно је да наши градоначелници и локални покрети имају и допунски мотив за удруживање на националном нивоу – чињеницу да се власти

спремају на нови корак у гушењу локалне самоуправе кроз одустајање од директог избора градоначелника и стварање таквог изборног система на локалном нивоу који ће још више фаворизовати велике контролисане партије.

Основано рачунамо на то да ће се нашем удружењу врло брзо прикључити и они независни градоначелници и локални покрети који нису данас овде заступљени, као и велики број патриотски оријентисаних удружења грађана, политичких организација и појединаца. Очекујемо на нашој страни читав врх српске патриотске интелигенције, али и праве привреднике, стручњаке, официре војске и полиције, раднике и сељаке. Сви они ће, потписивањем изјаве о удруживању у Народни покрет Србије прихватити обавезу да активно делују на остваривању његових кратко и јасно формулисаних циљева. Истовремено, сачуваће своју људску, моралну и организациону самосталност и интегритет. Сви сегменти, појединачни и колективни чланови Народног покрета Србије треба да се пре свега усмере у конкретну активност на општинском нивоу и окупе око најснажнијих и најефективнијих делова покрета у свакој општини, ради директног деловања на грађане. Ту ће бити наше организационо тежиште, које ће такође имати самосталност у одређивању начина организовања, метода рада и кадрова. Паралелно, они чланови и сегменти покрета који имају оријентацију и могућност деловања у специфичним сегментима друштва – у синдикатима, на универзитету, у културним, медијским, привредним и државним сферама, треба да наставе такву активност и од ступања у Народни покрет Србије, максимално је појачају. Стручњаци који су по својој вокацији усмерени на аналитику и планирање, треба да праве планове за организацију државе, привреде и живота у слободној Србији.

„Евроатлантске“ и друге обмане и трикови „као једина демократска перспектива“ којим се садашње власти служе да одрже народ у незнању и пасивности морају бити раскринкани, а за то има довољно аргумената.

Масе у Србији се морају заталасати да би промена била могућа.

Народни покрет Србије није партија. У њему има места за све који желе да активно допринесу остваривању општенародних циљева – успостављању суверене и јаке српске државе са стварном и народном локалном самоуправом, афирмисању и поштовању сопствене духовности и стваралаштва, уз јасну промену унутрашњег и спољнополитичког курса земље, усмерену на успостављање национално и социјално оријентисане привреде и савезништво са пријатељима, уместо на „партнерство“ жртве са агресором.

Деловањем на јавној политичкој сцени и изласком на изборе, Народни покрет Србије је једини који је способан да кључно допринесе променама у Србији на два начина – успостављањем стандарда истински патриотског политичког говора и деловања и освајањем гласова неопходних за превагу патриотских снага.

Србија ће бити национално, економски, социјално и морално препорођена суверена демократија.

Ми то хоћемо, морамо и можемо.

Београд, 30. октобар 2007. г.

Програм Народног покрета Србије

Оно што сви часни људи у Србији желе, **Народни покрет Србије** ће спровести у дело:

1. ЈАКА ДРЖАВА СА СНАЖНОМ НАРОДНОМ САМОУПРАВОМ

(суверена, професионална, патриотска)

2. НАЦИОНАЛНО И СОЦИЈАЛНО ОРИЈЕНТИСАНА ТРЖИШНА ПРИВРЕДА

(руковођена интересима наших грађана)

3. САВЕЗНИШТВО СА РУСИЈОМ И ДРУГИМ СЛОБОДНИМ ЗЕМЉАМА

(нова спољна политика)

4. АФИРМИСАЊЕ СОПСТВЕНЕ ДУХОВНОСТИ И СТВАРАЛАШТВА

(православни темељи, слободарска историја и стваралаштво наших људи морају бити вредности које се највише поштују у друштву)

Једино таква Србија ће моћи да одбрани своје територије, уједини свој народ и заштити своје грађане, да буде поштована и да се развија на добробит свих! Једино у таквој Србији биће спречени пљачка, сиромаштво, понижење људи и изумирање народа, а богатство земље, знање и рад наших људи, равноправност – осигураће нам напредак. Радници, сељаци, стручњаци, омладина, пензионери биће цењени носиоци живота земље, а не жртве страних интереса и однорођених домаћих група. Биће нас више и живећемо боље!

Народни покрет Србије није партија већ широки оквир буђења, окупљања и ангажовања свих – аутентичних локалних покрета, појединаца, партија, организација и група којима је стало до опстанка и будућности Србије и који хоће да демократија у Србији буде владавина народа и његових најбољих представника, а не лаж у којој нашем судбином управљају најдрскији и најпохлепнији.

Народни покрет Србије доноси национални препород Србији!

У **Народном покрету Србије** су сви равноправни!

Србија је на прекретници – удружимо се у **Народни покрет Србије!**

СЛОБОДНА СРБИЈА

НАЦИОНАЛНА ВЛАСТ И СОЦИЈАЛНА ПРАВДА

- Платформа националног препорода -

Последњи избори и референдум у Србији су показали да већина грађана нема поверење у постојеће политичке странке и не жели да бира на лажној политичкој сцени између лажних алтернатива: „популисти“ или „демократи“, „леви“ или „десни“ – већ хоће широки и истински оквир борбе за препород отаџбине и свој достојни живот у њој.

Данас, у општенародном покрету, милиони људи могу наћи свој пут – јер ће тај покрет стварати сами. Тако се даје власт народу, национални препород отаџбини, штити националне интересе, ствара општенародни консензус, национално грађанско друштво, национално оријентисану привреду, афирмише и снажи националну духовност, културу и науку.

*Ујединићемо најбоље креативне снаге за национални препород, за јединствену, снажну и напредну отаџбину, на добробит српског народа и сваког грађанина. Дајте свој допринос **Слободној Србији** – за национални препород, слободу, мир и развој – до победе!*

*Само јединствена и исказана воља народа може да мобилише све потенцијале земље у новој историјској ситуацији, када се решава питање опстанка српске нације; само у јединственој, **Слободној Србији** може постојати снажна национална власт, способна да са тела Србије отресе све тијавице и паразите, обезбеди национални препород и социјалну правду. Развој нације је могућ само ако је слободан и самосталан.*

I НАШИ ЦИЉЕВИ

Даље одлагање мобилизације српског народа за решавање сопствених проблема опасно је за његов опстанак.

Србија је национална држава српског народа. Српски народ је кроз читаву своју историју, штитећи своју слободу и достојанство, био и централни фактор стабилности и окупљања међу органски повезаним балканским народима. Он је такође, од свог уласка у историју, био и остао витална спона између истока и запада Европе и један од основних чинилаца Балкана као колевке европске цивилизације и Балкана као моста међу великим цивилизацијама Европе, Азије и Медитерана, а посебно у питањима вековног суживота и изградње толеранције и разумевања између православља и ислама.

Стварамо општенародни покрет који ће бити спреман да понесе одговорност за судбину српске нације и за будућност Србије, да постане центар мобилисања и окупљања свих часних појединаца, организација и група који су погођени кризом и пропадањем нације, а још се нису укључили у политички живот. Она је спремна да постане национални центар кристализације идеја за решавање националних, државних, политичких, социјалних и економских проблема отаџбине. Слободна Србија је могућа само на идеји народног јединства – окупљања и јединства свих патриотских снага земље.

Србијом треба да управљају људи који знају и поштују њену историју, настављају њене националне традиције и чувају част и достојанство њеног народа.

Православље, носилац српског националног опстанка и богате културе и традиције кроз векове, данас је главна морална снага којом се можемо одупрети деградацији и растакању нације кроз споља наметнуту медијску комерцијалну дехуманизацију. Истовремено, ми смо свесни богатства српског националног корпуса, који укључује и Србе других вера и уверења, и градићемо неопходно јединство и саборност унутар тог корпуса. Истичући све ово, ми такође поштујемо религије и културе свих народа чији делови живе у Србији или у њеном суседству и не сматрамо да цркву треба формално повезивати са државом.

Залагаћемо се за препород националне самосвести српске нације и јачање свестране сарадње са свим православним словенским народима и свим народима Балкана, за афирмацију права на уједињење свих државотворних делова српског народа који су остали изван граница Србије, за искорењивање србофобије и међунационалне мржње.

Наш главни циљ је слободна и јединствена Србија и благостање њеног народа.

II НАШИ ПРИНЦИПИ

Принципи на којима ће се заснивати мобилисање, окупљање и деловање на стварању општеномског покрета:

- хармонично јединство моралних принципа заснованих на православљу и социјално условљеног научно-технолошког напретка;
- превазилажење подељености српске нације;
- очување српских традиција задругарства и солидарности, одговорности појединца пред друштвом, борбе за слободу против свих форми окупације и диктатуре;
- признање сваком човеку права на личну срећу, права да ради и ужива у плодовима свог рада, права на слободу мишљења и стваралаштва;
- гарантовање економске слободе у друштву и социјалне одговорности државе, укључујући гарантоване минималне плате и пензије, кредитирање пољопривредне производње, бесплатно образовање и здравство;
- спајање савремених привредних и информатичких технологија са српском културом и духовном традицијом;
- неприхватање хегемоније било које државе или групе држава у свету и сваког покушаја насилне доминације, развој сарадње са православним словенским народима, народима Балкана, Европе и света на принципима равноправности.

Национални препород, то је национална власт и социјална правда.

За Слободну Србију – до победе!

III ОД НАШИХ КОРЕНА ДО НАЦИОНАЛНОГ ПРЕПОРОДА И НОВЕ СРПСКЕ ПОЛИТИКЕ

Балкан је колевка европске цивилизације. Миленијумска духовност Балкана била је и остала извор снаге и инспирације у борби за опстанак током две хиљаде година ратова ванбалканских империја за ове просторе. Та духовност била је и остала извор преживљавања и развоја када су ратови бивали окончани, често десетковањем становништва и потирањем националних елита.

Са својим централним положајем и својом распрострањеношћу широм Балкана, где су народи и иначе помешани као мало где у свету, али ни један, као српски, нема своје мањине и делове у свим земљама, од Словеније и Мађарске, до Грчке и Турске, српски народ својом судбином представља парадигму Балкана. Освајачи ових простора најмање су били склони да са њим праве пактове, већ су тежили да га подјарме или униште. Борба за слободу била је и остала темељ историјске филозофије опстанка српског народа.

Сматра се да су последњи римски императори, међу којима Константин, који прихвата хришћанство, као и последњи византијски цареви били Срби. Први краљ српске државе Стефан Првовенчани добија круну од римског папе, а његов брат Свети Сава, постаје први поглавар аутокефалне српске цркве и ствара огњиште православља за период после пада Византије. Отац српске духовне вертикале, Свети Сава је јасно видео и српску геополитичку стратегију коју су потврдили векови – „ми смо (...) судбином предодређени да будемо исток на западу и запад на истоку и да признајемо изнад себе само небески Јерусалим, а на земљи никога!“.

Уграђивањем сопствене борбе за слободу у судбину Балкана, српски народ има прогресивну улогу у читавој модерној европској историји, што су му признали и Лењин и Вудро Вилсон. Слободарски и православни дух српског, слично као и руског народа, додаје својој вертикали у деветнаестом и двадесетом веку делатну и утемељену социјалну теорију, која му омогућава да у индустријском смислу стане на ноге, одоли најстрашнијем покушају затирања и покоравања у Првом и Другом светском рату и буде овенчан славом победника и хероја антифашистичке борбе. Пре сто година, радећи на пројекту балканске интеграције заједно са бугарским друговима, српски социјалиста Туцовић формулише до данас непревазиђено залагање за зближавање балканских народа, али уз њихову пуну демократску самоуправу и независност, за њихово «груписање које модерни привредни развитак изискује као једину гаранцију привредне и политичке самосталности».

Свако освајачко мењање лица Европе, доносило је трагедију на Балкан, методом подели (не без разлога у српској варијанти – завади) па владај. Када се свет смиривао, а фронт удаљавао са Балкана, стабилизација се постизала удруживањем. И није чудо, да је баш у Британији, бар два века уроњеној у балканске ратне интриге, кроз уста Гледстона артикулисана реченица „Балкан – балканским народима“. Југославија, једина реализована балканска интеграција, чувала је стабилност региона и слободу народа који су је чинили, док је постојала. Крвави ратни талас је последњих година поново протутњао Балканом и отишао на Исток. На данашњем глобалном попришту још није дефинисан победник, сва је прилика да и неће бити дефинисан на начин као у два светска рата, па зато велике силе немају јасну формулу за стабилизацију Балкана. Имамо прилику и обавезу да знањем, духовношћу и одлучношћу изградимо успешну формулу и тако помогнемо себи, Европи и свету.

Матични корпус српског народа живео је у једној држави – Југославији, коју је својим жртвама створио, а данас је, као последица најновијег рата, подељен. Паклени план приказивања жртве као кривца, којим је на штету свих, разбијена Југославија, уз подстицање националних и верских подела, екстремизма, сепаратизма и тероризма, план који је као образац понашања

примењен и другде, нанео велику штету многим народима, али и самој Америци, чије су га претходне администрације развиле, прихватајући, од Британије инспирисане, а у Другом светском рату поражене освајачке концепте Ватикана и Немачке, уводећи и садашњу у безизгледне и бескорисне ратне авантуре, започео је наредбом конференције у Хагу 1991. године југословенским републикама да затраже међународно признање, а требало је да се заврши осудом Слободана Милошевића и читавог државног и војног врха Србије и српског народа, опет у Хагу, пред «трибуналом» потпуно зависним од организација и фондација најангажованијих на разбијању Југославије и сатанизацији српског народа.

Таква осуда требало је да утемељи вишедеценијску поделу српског народа (попут немачког и корејског), а тиме и дуготрајну нестабилност на Балкану која већ данас никоме није потребна.

Нама Србима потребна је, не велика, већ једна Србија, на коју имамо право, јер смо као народ који је живео у једној држави, насилно подељени. Истовремено, треба нам «груписање» тесно историјски и географски повезаних православних словенских народа. Формула која једина гарантује трајну стабилност овог дела Европе, уз отворена врата за укључивање свих других.

За све ово, као и за гарантовање мањинских права Срба у другим државама региона, кључ је у Београду. Србија мора имати владу компетентну и способну за вођење политике, уз разумевање света и историје. Са таквом владом и политиком, једино се може очекивати напредак у решавању питања Косова и Метохије, као и односа са Црном Гором.

Ствараћемо јединство свих патриотских и креативних снага Србије и српског народа, јединство које ће, уз улогу Српске Православне Цркве, адекватну српској духовној и историјској вертикали, олучујуће допринети афирмисању историјске истине, укључивању српских политичара и интелектуалаца од стварног интегритета у политички живот и формирању владе способне да одговори потребама нације.

IV АЛАРМАНТНО СТАЊЕ НАЦИЈЕ И КАКО ГА ПРЕВАЗИЋИ

Полазећи од православне, слободарске и антифашистичке традиције српског народа; тековина општеномског демократског и патриотског покрета у Србији крајем осамдесетих година 20. века, који је на потребама народа настојао да утемељи и учврсти државу, демократију, национално достојанство и социјалну правду; херојског народног отпора агресији, цепању и поробљавању земље, залажемо се да неодложном политичком и општеномском акцијом Србија поврати слободу и тиме буде спречена национална, економска и социјална катастрофа.

Србија је поробљена

Удаљавање власти од народа, бирократизација власти и повезаност са западним државним и финансијским центрима створила је 70-их и 80-их година XX века погодан терен за разбијање југословенске државе, а крајем 90-их за губитак суверенитета Србије, упркос херојском отпору народа и његових оружаних снага НАТО агресији.

Последња деценија XX века била је период једног од највећих историјских искушења за српски народ. Дотадашњи државни дом је насилно порушен – требало је стварати нови, јачати националну свест, штитити угрожене делове нације, снажити државу Србију и штити њен суверенитет. Кроз огромна искушења, постигнуто је много – на плану демократије, људских права, слободног деловања цркве и медија, консолидације економије и социјалне сфере у условима ембарга, рата и близу милион избеглица, међународног признања државотворних права Срба у Хрватској и БиХ, организације одбране и обнове земље, али су у овом периоду настале и криминогене структуре, касније употребљене као једно од средстава за подривање суверенитета земље. Без довољно историјске дистанце за коначну оцену, може се свакако рећи да су одбрана слободе и суверенитета земље, попут оне у Првом и Другом светском рату, разлог за понос и славу, а не за самооптуживање и национално понижење, које садашње власти прихватају.

Међутим, од преврата 5. октобра 2000. године, Србија се налази у једном од најтежих и најопаснијих периода у својој историји. Поигравајући се и манипулишући осећањима становништва напаћеног последицама рата и санкција, преврат су организовале и финансирале обавештајне службе САД и других НАТО земаља, а извршиоци су били њихови агенти међу опозиционим политичарима, у структурама власти и криминалци. Мешавина ових структура – страних служби, њихових агената и криминалаца и данас чини основу власти у Србији. Појединци у власти који се руководе патриотским мотивима, онемогућени су да у таквом окружењу учине било шта значајније за бољитак нације. Општа деградација друштва након 2000. године, разочарала је и отрезнила већину грађана који су подржали преврат.

Овај хетерогени, некомпетентни и антинародни режим врши и омогућава пљачку, уништење привреде, разбијање земље, ликвидацију државе и њених одбрамбених и безбедносних структура, потирање националне традиције и културе, слободе личности, људских права и морала.

Половина привреде је већ уништена, а половина је у страним рукама. Започела је распродаја природних богатстава. Више од половине радно способног становништва је незапослено. Већина

становништва живи у сиромаштву. Социјална права се укидају једно за другим или се свде на минимум, а радно право, које је иначе сведено на најнижи ниво у Европи, у пракси се не примењује.

Медијски систем у земљи је под контролом режима и страних центара моћи и у потпуности је претворен у средство њихове пропаганде. Истините информације, слобода мисли и интелектуално стваралаштво су потпуно протерани или маргинализовани. Покушај масовне обмане је основни ослонац опстанка режима.

Монтираним политичким процесима, јавном прогону и насиљу, нарочито у периодима отворене диктатуре – у првим месецима после преврата и у пролеће 2003. године изложени су опозициони политичари и активисти, али и први пут у историји – Српска православна црква, САНУ, војска, државне безбедносне структуре.

Практично је уништена материјална основа здравства, образовања, науке и културе, а ове области су изложене немилосрдном деловању криминалних лобија и корупције.

Криминал и сви облици социјалне патологије – трговина људима, проституција, наркоманија, рад «на црно» – су у наглом порасту, што нарочито погађа младе генерације.

Наша држава је изгубила сваки интегритет и поштовање на међународној сцени. У свим државним министарствима и институцијама, али и у свим областима друштвеног живота присутни су страни контролори, а обавештајне службе САД, Британије и других НАТО земаља делују несметано и неограничено. После отмице и изручења председника Слободана Милошевића илегалном НАТО трибуналу у Хагу, уследио је низ изручења највиших српских државних руководиоца и официра. На овај начин режим амнестира руководиоце НАТО за злочине против наше земље и народа и прихватајући колективну кривицу и нелегални суд, доводи земљу и све њене грађане у још тежи положај. Настављајући сарадњу са трибуналом и поред његове очигледне одговорности за смрт председника Милошевића и других српских патриота, режим директно омогућава разарање последњих остатака суверенитета и територијалног интегритета земље.

Војна окупација Косова и Метохије од стране НАТО, кршењем и злоупотребом Резолуције СБ УН 1244, са јачањем терористичких и криминалних војно-политичких структура косметских албанаца и свим трагичним последицама по српски народ се наставља, са перспективом скорог наметања независности ове српске покрајине. Режимски политичари су прихватили дезинтеграцију Србије и Црне Горе и угрожавањем територијалне целовитости Србије, чиме се наставља поништавање резултата Првог и Другог светског рата, уз кршење принципа УН и Хелсиншке повеље ОЕБС-а.

Општа безберспективност и незнање и довођење наше земље на последње место у Европи по свим политичким, економским и социјалним параметрима, представљају такође плодно тле за екстремистичке и сецесионистичке тежње у редовима свих националних мањина.

Криза која прети националном и физичком опстанку захтева неодложну мобилизацију и обједињавање деловања свих патриотских снага у Србији и српском народу и све облике политичке и друштвене акције како би Србија повратила слободу и добила демократску, компетентну и поштenu власт која ће бити руковођена искључиво интересима сопственог народа.

Петооктобарски преврат одстранио је из јавног живота готово све компетентне кадрове са искуством у вођењу државних и привредних послова. Ослобођење земље неће бити могуће све док креативни потенцијали земље на буду активирани, обезбеђујући земљи промишљену перспективу развоја и коначну превагу патриотских снага.

Глобализам – агонија империјализма

Западни центри финансијске, војне и политичке моћи, свесни да нису успели да спрече динамичан развој у другим деловима света (Кина, Индија, Бразил, опоравак Русије итд.) и да постепено губе своју доминацију у светским пословима, предузели су низ, од Другог светског рата незабележених, најгрубљих кршења међународног права и злочина против мира. У настојању да подреде свет својим себичним интересима, односно увећању свог профита, ангажовали су се на потирању националних суверенитета свим средствима – злоупотребом међународних политичких и финансијских организација, пропагандном и субверзивном делатношћу уз коришћење најсавременијих технолошких и медијских достигнућа, стварањем широке агентурне мреже у облику тзв. «невладиних организација», употребом терористичких организација као средства или изговора за агресију, и коначно, вођењем агресивних ратова.

Јачање других великих држава и мобилисање мањих народа у освајању или заштити своје слободе и националног и државног суверенитета, било самостално или кроз регионалне интеграције, на путу су да зауставе освајачки поход агресивног глобализма.

Рат против Југославије - разбијање земље и војна агресија, са свим трагичним последицама по српски народ и друге народе у региону, био је покушај стварања мостобрана за даљи продор на исток, контроле нафтних путева, подривања европске безбедности и регионалних интеграционих процеса. Истовремено, на нашем подручју су тестирани сви методи стварања и одржавања криза, касније примењивани у другим деловима света – употреба националних и верских разлика, економске санкције, деловање субверзивних и невладиних организација, медијски рат, тероризам, наркомафија, стварање нелегалних ад хок трибунала, војна агресија, употреба забрањених и нових оружја итд, све до окупационих метода – организовања преврата, елиминисања непожељних политичких лидера и покрета, слабљење и довођење под контролу оружаних снага и безбедносних структура, као и државног апарата, како не би могли поново бити стављени у службу националног суверенитета, уништавање самосталности привреде и њено довођење у потпуну зависност, деморализација народа и гушење националног идентитета, традиције и културе.

Супротстављање овим процесима од стране народа и државног руководства обезбеђивало је грађанима пристојан живот, висок ниво социјалних права и демократских слобода, а земљи економски развој, све до губљења њеног суверенитета октобра 2000. године.

Држава – темељ националног суверенитета и економског развоја

Само снажна држава Србија, са очуваним територијалним интегритетом и потпуним и сувереним остваривањем функција одбране и националне безбедности, спољне политике, макроекономије, са снажним јавним сектором привреде и са гарантованим правима на бесплатно здравство и школство и на социјална давања, као и са гарантованим улагањима у научно-технолошки и привредни развој, способношћу да подстиче и афирмише националну духовну традицију и културно стваралаштво, може створити перспективу бољег живота овој и будућим генерацијама и бити темељ остваривању легитимне тежње српског народа да се поново нађе под истим државним кровом.

Законитост и заштита права грађана – темељ државе

Систем државне управе мора бити заснован на професионализму и патриотизму и независан од политичких промена. Судство мора бити независно и објективно, а представници власти подложни оштрој законској контроли.

Нико не може бити лишен достојанства и основних људских права, а злоупотреба државних механизма принуде, као и средстава јавног информисања, у политичке и приватне сврхе мора се најстрожије санкционисати.

Корупција је постала уходани метод функционисања читаве режимске квазидржавне структуре – преко које на штету народа своје интересе остварују домаће и стране мафијашке структуре. Данас сваки грађанин зна да се за остваривање било којег права или приватне економске иницијативе, не обраћа државним структурама које су у његовој служби, већ корумпираном апарату којем ће морати да плати.

Мере казнене политике морају бити прилагођене природи и озбиљности девијантних појава у друштву, али оне могу дати резултат само ако дође до темељне промене – успостављања националне власти у слободној Србији.

НАТО – не!

Док траје војна окупација Косова и Метохије са свим њеним негативним последицама и уз кршење Резолуције 1244, што сведочи у најмању руку о трајној супротстављености интереса западне војне алијансе и Србије, као и док не почне решавање питања последица агресије НАТО на Југославију и Републику Српску и учешћа НАТО у протеривању српског становништва из Републике Српске Крајине, не може бити говора о сарадњи Србије са НАТО.

Исто важи и за склапање уговора о «Партнерству за мир» са НАТО, што је у случају малих земаља само форма довођења земље у потпуну војно-политичку зависност од алијансе, у «уговорни однос» у којем алијанса нема никакве обавезе, а земља уговорница се обавезује да под контролу НАТО стави свој цео систем одбране и војне безбедности, као и да уложи огромна средства у реорганизовање оружаних снага по диктату НАТО, куповину оружја и војне опреме, као и слабљење и вероватно гашење сопствене војне индустрије.

Европска Унија – да, али...

Европска унија већ има чланице првог, другог и трећег реда. Прикључење Европској унији доноси све више трошкова, а све мање бенефиција. Осим тога, и унутар «старих» чланица расте опозиција у односу на чињеницу да су односи и механизми унутар ЕУ организовани не у интересу грађана, већ у интересу крупног капитала.

Имајући у виду наше економске интересе, развој односа са ЕУ јесте један од приоритета, али се може спроводити само уз добро осмишљену и активну преговарачку позицију, којом ће се

тежити да резултати постигнути у преговорима увек доносе побољшање укупног економског положаја наше земље, уз услов пуног уважавања њене равноправности и територијалног интегритета.

Хашки трибунал – средство агресије

Због доказаног политичког карактера, пристрасности и криминалног кршења међународног права и људских права, свака сарадња са хашким трибуналом мора бити прекинута, а Уједињеним нацијама и владама свих држава чланица биће упућен обиман материјал са доказима овакве праксе трибунала и биће захтевано његово укидање, ослобађање свих заточеника и упућивање у јурисдикцију земаља чији су држављани.

Приоритети спољне политике

Спољна политика биће усмерена на свестрану сарадњу са свим земљама чији су интереси блиски нашим и на мирни дијалог са земљама чији су интереси удаљени од наших. У приоритетне партнере убрајамо Русију, суседне и друге европске земље, Кину, арапске земље.

Посебно активну позицију имаћемо у развијању партнерства, равноправне сарадње и интеграције међу православним словенским народима и на Балкану, руковођени историјском блискошћу интереса и уверењем да се једино тако могу јачати слобода и суверенитет свих народа у региону, мир и стабилност, превазилазити последице и елиминисати негативни утицаји ванрегионалних фактора.

Косово и Метохија

Оружане снаге земаља НАТО које су учествовале у агресији на Југославију, морају се, због одступања од мандата добијеног од УН, повући са Косова и Метохије. Сви технички споразуми које је наша земља склопила са НАТО, сматраће се неважећим због кршења Резолуције 1244 од стране НАТО. На овом делу територије Србије, мора се обезбедити присуство наше војске и полиције; у првом периоду могуће је њихово присуство паралелно са снагама неутралних земаља. После потпуног разоружавања припадника ОВК и становништва на Косову и Метохији, биће могуће организовати преговоре са представницима свих националних заједница о начину организовања аутономије, уз присуство представника УН, неутралних земаља и земаља региона. Никакав статус «више од аутономије» не може бити прихватљив, јер би водио нарушавању територијалне целовитости Србије. До окончања преговора, на Косову и Метохији ће се примењивати Устав и важећи закони Републике Србије. Паралелно са овим процесима, ствараће се материјални, безбедносни и други услови и одвијати убрзани повратак свег прогнаног становништва на Косово и Метохију.

За остваривање ових циљева Србија мора бити спремна да се бори свим политичким, дипломатским, а ако буде неопходно и војним средствима.

Економски и социјални развој

Држава мора да обезбеди економски суверенитет земље, своју регулаторну улогу у тржишним процесима и своју социјалну функцију.

Наступ наше привреде на регионалним и на светском тржишту мора бити подстакнут и заштићен законским и другим нормама и не сме бити на штрб економског суверенитета, без којег нема ни политичког суверенитета земље. Мора се успоставити национална контрола финансијских токова и банкарског система, како би било спречено да се економска вредност и профит створени у Србији, одливају у иностранство, чему је углавном била посвећена „финансијска политика“ од 2000. године до данас.

Влада мора, на основу стручног мишљења Савета за економски и научно-технолошки развој, доносити стратешке одлуке о подстицању и развоју појединих привредних грана, улагању у развој одређених технологија.

Само најбогатије земље могу обезбедити пуну социјалну заштиту свог становништва само на основу пореских захватања. У мање развијеним земљама, као што је наша, држава у том циљу мора захватати и у профит јавних и других предузећа у свом власништву. Зато наша држава мора имати снажан јавни, односно државни сектор привреде.

Осим тога, све приватизације спроведене на штрб интереса радника, у циљу ликвидације производње или њиховог отпуштања, морају бити поништене или ревидиране у корист радничког акционарства.

Сви ратни ветерани, инвалиди и жртве рата – браниоци отаџбине, морају имати почасни положај у друштву и врхунску социјалну, здравствену и радно-правну заштиту.

Напредак нације и демографска политика

Смисао и успешност државне власти мери се јадноставним параметрима – повећањем бројности становништва и растом животног стандарда.

Становништво Србије изван Косова и Метохије, смањено је од 2000. до 2005. године за 160.000. Стопа смртности становништва, једна је од највећих у свету. Број оболелих и умрлих од канцерозних болести изазваних НАТО агресијом драматично расте. Број абортуса и разведених бракова је међу највишим у свету.

Један од главних државних приоритета мора бити преокретање ових трендова комплексним програмом јачања образовања, здравства, духовности и културе на једној страни, и подстицањем рађања економским мерама – повољни стамбени кредити за младе парове са децом чији се значајан део отписује добијањем другог и трећег детета, једнократна новчана помоћ, приоритет у запошљавању – на другој.

Породица је основна ћелија друштва и као таква мора бити поштована и заштићена.

Развијена пољопривреда – стратешки услов опстанка

Редовно кредитирање, планирање и заштита пољопривредне производње, као и улагање у њену модернизацију и развој села, мора бити стратешки приоритет владе, али и органа власти и локалне самоуправе на свим нивоима.

Једна од најтежих последица које су доживеле многе земље у тзв. транзицији, управо је слабљење и одумирање пољопривредне производње. Ово се у нашој земљи не сме дозволити.

Директна демократија

Највеће негативне последице развоја представничке, индиректне вишестраначке парламентарне демократије у развијеним земљама су увођење, па чак и доминација капитал-односа у сфери политике и јавних послова, као и отуђење политичких елита од грађана.

Да би се то спречило, неопходно је осигурати редовну примену и развој различитих форми директне демократије – референдум, народна иницијатива, развој и одлучујуће јачање локалне самоуправе, консултативно учешће синдиката, друштвених организација и верских заједница у раду свих парламентарних и владиних комисија и радних тела.

Здравство, образовање, наука и култура

Сви облици здравствене заштите морају бити бесплатни и доступни свима.

Сви нивои образовања морају бити бесплатни и доступни свима, а једини критеријум селекције може бити успех.

Ради одржавања и подизања квалитета универзитетског образовања, држава мора обезбедити опстанак и развој фундаменталних наука. Држава ће обезбедити неопходна улагања у развој примењених наука у складу са сопственом стратегијом развоја. Како би научне институције могле ефикасно употребити своју материјалну основу, за учешће у научном раду мора се обезбедити најстрожа селекција квалитета, која ће произилазити и из одговарајућег подстицања младих талената.

Улагање у културу, која је темељ духовног опстанка нације, мора бити обезбеђено из буџета, државних фондација, подстицајним пореским олакшицама и развојем задужбинарства. Држава мора осигурати јавну афирмацију културе, а посебно националног духовног, уметничког и културног стваралаштва и традиције.

Јавна гласила и друштвене организације

Улога јавног информисања и друштвених организација у развоју друштвеног живота, слободe и демократије је фундаментална и незаменљива. Развоју ових области мора се гарантовати потпуна слобода, али и подстицајне мере и улагања од стране државе.

Поседовање и улагање из иностранства у јавна гласила и друштвене организације, изузев ограничених појединачних донација наших грађана из расејања, мора бити забрањено.

Српска православна црква

Уз гарантовану законску равноправност свих верника и свих верских заједница, држава мора посебну пажњу и поштовање исказати према Српској православној цркви, као најснажнијем носиоцу духовних, хуманистичких и моралних вредности, националне традиције и културе.

Српској православној цркви ће бити враћена имовина.

Наши у расејању

Свим грађанима Републике Србије који су њено држављанство изгубили у прошлости и свим Србима у расејању биће, по убрзаној и поједностављеној процедури, омогућено стицање држављанства Републике Србије и, уколико то желе, задржавање двојног држављанства.

Свим држављанима Републике Србије у расејању биће омогућено учешће на изборима.

Омладина и будућност

Национални препород у Слободној Србији, национална власт и социјална правда, национално оријентисано грађанско друштво које се организовано бори против криминала и претварања човека у робу, а афирмише хумане вредности, културно, научно и радно стваралаштво и спорт – услови су у којима ће се способности и иницијативе младих људи развити у пуној мери, гарантујући будућност Слободне Србије.

Друштво једнаких шанси за све, а посебно за младу генерацију, није друштво у коме ретки појединци нелегалним и опасним путем стичу велико богатство, само деца богатих могу добити најбоље образовање, а огромна већина је обесправљена, осиромашена и претворена у робу лишена чак и људског достојанства, већ друштво са бесплатним образовањем, реалним могућностима запошљавања, материјалним подстицајима за заснивање породице, посебним програмима за таленте и приватну предузетничку иницијативу.

Зато млади данас, самоуверено и без страха, треба да понесу заставу Слободне Србије – до победе!

V СЛОБОДНА СРБИЈА

Слободна Србија је циљ свих нас. Национална власт и социјална правда може се остварити само ако се сада сви часни, способни и стручни мобилишу на учешће у друштвеном животу. Много нас је више и много смо јачи од оних који данас неодговорно и немилосрдно распродају Србију и доносе неизвесност и несрећу у сваку нашу породицу.

Позивамо на ангажовање све организације и грађане – раднике и сељаке, уметнике, научнике и инжењере, предузетнике, официре, студенте, пензионере.

Ми смо за слободно друштво у коме ће мера слободе у свему – у предузетништву, стваралаштву, свакој друштвено значајној иницијативи – бити друштвена корист, добробит већине грађана, у хармоничном складу са добробити појединца. Ми смо за државу у служби народа, у којој је обавезна одговорност сваког политичара и чиновника за своје понашање и одлуке. У Слободној Србији ће владати закон а не страни мешетари, домаћи тајкуни, корумпирана бирократија и организовани криминал. Ми смо за социјалну правду која је изнад економских догми и политичких стереотипа.

Ми смо за друштво у коме ће добри људи – часни, паметни талентовани, некористољубиви – имати више права и стваралачких могућности него лоши – нечасни, глупи, похлепни, спремни на злочин ради личне користи. Друштво у коме ће грађани имати различите обавезе и социјални терет: јаки, богати, здрави – велики, а слаби, болесни, сиромашни – мањи.

За Слободну Србију – до победе!

Трећи део

Кораџи ка слободи

Увертира за суверену демократију

Последњих двадесет година представљају време најбурнијих промена и код нас и у свету. Тај период промена још није окончан, и док се не оконча, неће бити могуће да суд о догађају о коме данас говоримо постане општа тековина.

Усудио бих се да кажем да се крај тог периода назире, многи су из њега већ извукли поуке, па сматрам да и стручњаци и активни политичари у Србији данас имају не само право, него и обавезу да о томе кажу своју реч, да предложе закључке. Најпре, јер су промене до којих је довела 8. седница биле међу првима и најаутентичнијима у свету, али и због тога што су наша уверења о смислу тог догађаја веома чврста и што неки од нас у њима до данас, без обзира на последице, непоколебљиво истрајавају.

Моје сагледавање ће се односити у првом реду на међународну, дакле на глобалну историјску и политичку димензију промена у Србији, започетих 8. седницом.

Руски и међународни политички аналитичари и теоретичари почели су недавно да државну политику и друштвене односе успостављене у Русији под влашћу председника Путина, описују појмом „суверена демократија“. Појам је можда у теоријском смислу мањкав и подложен критици, али веома добро описује две ствари. Прво, јединство суверености као непходног предуслова развоја и демократије, која остварена под таквом предпоставком, мора подразумевати државно уређење окренуто интересима народа, односно грађана, дакле и остваривању социјалне правде, да одемо корак даље. И друго, неагресивни и неекспанзионистички карактер такве државе.

„Нема срећног просјака, ни богате колоније“, поновио је Слободан Милошевић пред својим целатима у Хагу. Данас сви знају да се у време одбране суверенитета Југославије и Србије, код нас, упркос свим притисцима и недаћама, живело боље него у последњих седам година. Али, пошто је Србија још увек колонија, то знање није довољно присутно у јавном и политичком животу.

После убиства Слободана Милошевића, у једном од реаговања забележених у Русији, речено је и следеће: „Слободан Милошевић је све нас научио нечему веома важном – да се боримо чак и онда када изгледа да се победити не може. Да је немогуће. Да је отпор бесмислен. Он нас је научио да се морамо борити чак и онда, када нам лукави унутрашњи глас шапуће: 'Шта се може против такве силе! Боље је повући се... из тактичких разлога...'. Слободан Милошевић се борио до краја и управо зато је побеђивао. То је велика лекција за све нас. Он је и своју последњу битку добио. А нама предстоји да борбу наставимо.“ (др Александар Мезјајев: *Моје последње 'збогом' Слободану*)

То је морални став којим одговорни политичари и државници служе свом народу. И када треба политику и државу прилагодити потребама народа и када треба бранити његову слободу и достојанство. Наравно да саможртвујући морални став није довољан. Он треба да буде праћен осмишљеном и упорном активношћу – да људи живе боље и да их буде више, а кад су времена тешка – да се што више људи сачува и што дуже сачува њихова слобода. Такву активност Слободана Милошевића и његових сабораца сви су, у Србији и свету, видели од 1986. до 2006. Време је да такву активност Србија поново осети.

Да ће концепт суверене демократије већ у наредних пар година постати доминантан у свету, доказује много чињеница. Да поменемо само три најкрупније.

Прво, највеће, а самим тим и прве међу независним земљама у свету: Русија, Кина, Индија, Бразил, управо данас својом економском, финансијском и војном моћи претичу земље НАТО пакта. А то по природи ствари значи крај англоамеричке империјалне агресије и бахатости коју је свет трпео последњих деценија, а чија је једна од највећих жртава била наша земља.

Друго, све више малих и средњих земаља, у инспиративном замаху народне воље, попут оног који је дуго постојао у Србији после 1987, успева да сачува своју слободу, 'суверену демократију' и створи услове за економски просперитет и социјалну правду: Латинска Америка је добила нови заразни пример у Венецуели; у Европи, у чије је идеолошко изравнавање Запад највише уложио, одржала се једна развијена социјалистичка земља – Белорусија.

И треће, за политичке актере, али и грађане у Србији данас, можда најпоучније. Својим чињењем, како на међународној сцени (учешће у агресивним ратовима противно међународном праву и без одлука својих парламената, савезништво са терористима и наркомафијом, не само на Космету и различити облици субверзије, од невладиних организација до учешћа ратним злочинима и политичким убиствима, кроз агресивно деловање тајних служби), тако и на унутрашњој (драстична ограничавања људских права и слобода у својим земљама, па чак и ограничавање тржишних слобода), владе земаља чланица НАТО потпуно су се дискредитовале као пример демократије за било кога. То наравно не значи да нећемо учити од западне демократије – гледајући њену вишевековну традицију и достигнућа. Али, као и досад, учићемо и на негативним примерима, као што су фашизам средином двадесетог и агресивни глобализам на прелазу из 20. у 21. век.

Да је „режим Слободана Милошевића“, који је настао на тековинама 8. седнице био ауторитаран и репресиван, не би садашњи министар спољних послова Србије могао да формира свој спољнополитички савет, сигурно не у овом саставу. Али такви апсурди су могући у земљи која је колонија.

Ако данас хоћемо да будемо поштени према себи, не треба да признајемо грехе геноцидне и репресивне политике коју никада нисмо водили, већ да прихватимо и афирмишемо све што је у нашој болној националној историји било ослободилачко и водило остваривању суверене демократије. Можда није било савршено, али никако се као нација не смемо осећати инфериорним – у остваривању суверене демократије постигнуто је много и ако своја достигнућа и пропусте сагледамо својим очима, а не очима увезене пропаганде, Србија ће поново, са новим људима и новом енергијом, можда већ догодине, градити суверену демократију.

(Излагање на конференцији „8. седница ЦК СКС – 20 година после“ одржаној 24. септембра 2007. године у Београду)

Рецепти против глобализма

Моје излагање можда неће бити конзистентно као излагања оних којима је теоријски рад струка. У 16 година практичне политике сам можда имао склоности за аналитику, али су ми околности наметнуле да се другачије морам ангажовати. Трудио сам се да пратим и промишљам оно што радим, да разумем оно што радим и да тако делујем, то покушавам и данас, па сам у том смислу и овде чуо много корисних анализа и закључака, али за мене, а претпостављам и за многе у овој сали и још више за много оних који нису овде, али су широм Србије, је питање 'шта да се ради' актуеније него икад. Односно, како засновати једну делатну активност да се стање које је – можемо се и ту мало разликовати у оцени – већ неподношљиво, или је близу неподношљивог, промени. Али и ако је само близу неподношљивог, онда је такође неподношљиво да не постоји организована активност да се стање мења. И организована и осмишљена. Хтео бих у том смислу да изнесем неколико напомена из праксе, али и закључака до којих сам на тај начин долазио.

Сви они који данас овде размишљају како засновати неки леви, социјални програм, пут ка социјалној правди, треба да себи поставе као претходно, следеће питање: каква је била левица у Србији од '41. до '45. Значи да ли је уопште могуће заснивати леву партију, социјалдемократску или било какву која искрено претендује да нешто промени у смислу социјалне правде уколико се миримо са чињеницом да је земља изгубила суверенитет? Ја мислим да то није могуће и да је сваки покушај у том смислу или јалов или неискрен. Али већ смо о тим заменама теза или медијским манипулацијама чули веома важне ствари.

Хтео бих већ на почетку да доведем у питање неке темељне поставке или претпоставке многих од нас старијих. Ми смо се сви марксистички образовали, тако су бар покушавали да нас образују, у школама и на универзитетима. У том смислу смо учили две ствари: једна је да је социјализам светски процес и у то верујемо на неки начин и сад, а друга, која је можда мало спорнија и коју ја никад нисам сасвим схватио, кад су ме и на часовима филозофије учили о принципу партијности у филозофији, јесте примарни значај партије. Полазећи од тога се врло често разматрајући питања постојања и развоја социјализма, разматрало питање делатности појединих политичких партија, као да је немогуће остварити социјализам без политичке партије која ће све да испрограмира унапред и да онда својим деловањем то и оствари. Али ако је нешто светски историјски процес, дакле неминован, онда он не зависи од тога да ли ми имамо једну партију која у свему разуме оно што треба да се деси и шта треба да уради. Наравно, ако имамо такву партију, онда ћемо можда моћи тај процес да убрзамо, али ако је немамо, он ће тећи свеједно и ако је нема. И он тече у свету данас. Имамо свеже примере социјализма у Латинској Америци, као што је у Венецуели, и имамо једну европску земљу коју се нико није усудио сада да помене, а то је Белорусија. Значи ми имамо тамо нешто што смо и ми покушавали да остваримо, можда недовољно свесни шта покушавамо, а то је нешто што је примерено и што је супротно садашњем глобализму као врхунцу, а ја бих рекао и агонији империјалистичког система – друштво које има два основна елемента: националну власт и социјалну правду. Из националне власти, наравно као супротности поништавању националног суверенитета које намеће глобализам, произилази и социјално одговорна држава, која је у стању, да ослањајући се пре свега на домаће ресурсе, обезбеди висок ниво социјалне правде. И данас у Србији, са свим тешкоћама њене привреде и сиромаштвом, могуће је имати бесплатно школство и бесплатно здравство. Није то никакав проблем за буџет, али је проблем у томе што неко намерно неће да то имамо, зато што је концепт који спроводе они који су за то плаћени, фундаментално заснован на стварању неправедног раслојавања друштва.

Дакле, ако су ово два кључна елемента – национална власт и социјална правда, онда је јасно како можемо стварати и савезе и широке покрете, на чему треба да заснивамо мобилисање маса, без којег нема битних промена у друштву, а поготову нема повратка суверенитету и слободи. Тај повратак, а не кажем да га морамо остварити насилно и револуционарним путем, свакако не можемо остварити ако свест маса у овој земљи не доведемо на ниво уверења да га је могуће остварити. Односно, остварићемо га само ако се масе заталасају довољно да се таква промена може остварити на изборима.

Основна снага глобализма данас – то су софистициране медијске глобалне технологије много јефтиније од војних технологија, а показало се, и много ефикасније. У одузимању наше слободе они су користили и левичарске методе – сетимо се да су имали уџбенике „за борбу против тоталитаризма и диктатуре“, све су проучили што може да се искористи, потпуно без предрасуда да ли је то наслеђе левице или деснице, важно је да је остваривало циљ који је њима био потребан. А зашто ми не учимо ни на сопственом искуству, ни на њиховом, зашто не примењујемо те методе?

Медијску диктатуру морамо разбијати једноставним порукама народу. А такве поруке, које би саопштавале истину, једноставно су застрашујуће. Кад хоћете да сагледате шта је последњих пет-шест година донело земљи, онда установите да је из ње легалним путем исисано 34 милијарде долара, кроз разне „легалне“ форме – банкарски систем, спољнотрговински дефицит, распродају предузећа итд, да се у Србији гладује више него за време Другог светског рата, да је од 2000-2004, упркос приливу становништва са Косова и Метохије, становништво Србије смањено за 200.000 људи, што је горе него у рату, што је чист геноцид! Ако је не милион, како кажу званичне статистике, него више од половине одраслог радноспособног становништва Србије незапослено, ако имамо све те параметре, просто је неприродно да немамо адекватну друштвену акцију.

Очигледно је да је присутан и проблем кадрова, да су се системи бирократизовали кроз деценије, трудећи се да заштите социјалистички систем или социјану правду у друштву и да не можемо са кадровима који су дефанзивно радили, који су били део система извршилаца једног великог државног апарата. Сем тога, не можемо послати на улице да агитује међу сиротињом или међу радницима или студентима који штрајкују неког у лимузини и са телохранитељем. Дакле, морамо да смогнемо снаге да окупимо оне људе који хоће да делају, и што су паметнији и што више знају, утолико боље, и да направимо адекватну политичку снагу, широки фронт заснован на већ поменутом два основна елемента и да ту онда окупимо све оно што је жељно промена у овом друштву, а што се већ није везало за једну једину странку која се супротставља постојећем стању, и која је велика, али јој недостају и кадрови и ови елементи анализе које ми данас овде износимо.

А са таквом снагом се мора ићи у рушење овог окупаторског псеудопоретка – уосталом и они су научили како да сруше систем у коме смо ми објективно имали и државни апарат и премоћ у медијима, иако никада апсолутну какву они имају данас. За то постоје методе. Мени смешно изгледају неки људи са којима данас разговарам о политичком ангажовању и који ми кажу – па нема смисла уопште почињати неку политичку акцију ако ниси обезбедио бар 500.000 евра. Немојмо правити аутоцензуру и сами наседати на њихове клишеје и прихватати њихов поредак. Да бисмо било шта обезбедили, па и материјална средства, морамо прво да постојимо и морамо прво да делујемо. А онда ћемо тим путем, после првог корака који је вероватно најтежи, моћи да применимо и све остале методе које су неопходне да би се дошло до промене.

И на крају, у свету се дешавају крупне промене. То се не види јасно у медијима, зато што су нам медији под потпуном контролом западне пропаганде, а оно што они највише крију, то је колико они сами имају проблема. Једнако као што је био случај са Хитлеровом пропагандом – и онда када су већ губили рат, њихове радио станице су непрестано причале о победама Вермахта. Они данас губе на свим фронтима, а намећу нам се овде као врховни арбитар, као извор бесконачне војне и финансијске моћи, с којом би само луд човек могао и помислити да улази у било какав, макар и вербални, конфликт. То уопште није тако. Свет је данас већ *de facto* мултиполаран, финансијска, војна и медијска доминација империјалистичког центра, англоамеричког пре свега, који је успео да у своје савезништво укључи све остале крупне капиталистичке земље у свету, сада је само привидна и релативна. Њихова савезништва пуцају. Већ видимо посебне дилове између Русије и Немачке, Европске Уније итд, дакле они више нису хомогени – имали су највећу хомогеност управо 1999. године, у време агресије на Југославију, а после тога се та хомогеност руши. И значи у таквом мултиполарном свету, који је већ на делу и у настајању, ми имамо алтернативне партнере и у политичком и у економском смислу и морамо што брже разбијати предрасуде којима је засута свест овог народа, да не бисмо били последњи на свету који успевају да схвате реалност, јер ће нас то онда много скупо коштати.

(Излагање на конференцији Београдског форума „Левица данас“, јануар-фебруар 2007.)

Крах антисрпске завере и нова српска политика

Балкан је колевка европске цивилизације. Миленијумска духовност Балкана била је и остала извор снаге и инспирације у борби за опстанак током две хиљаде година ратова ванбалканских империја за ове просторе. Та духовност била је и остала извор преживљавања и развоја када су ратови бивали окончани, често десетковањем становништва и потирањем националних елита.

Са својим централним положајем и својом распрострањеношћу широм Балкана, где су народи и иначе помешани као мало где у свету, али ни један нема своје мањине и делове у свим земљама, од Словеније и Мађарске, до Грчке и Турске, српски народ својом судбином представља парадигму Балкана. Освајачи ових простора најмање су били склони да са њим праве пактове, већ су тежили да га подјарме или униште. Борба за слободу била је и остала темељ историјске филозофије опстанка српског народа.

Сматра се да су последњи римски императори, међу којима Константин, који прихвата хришћанство, као и последњи византијски цареви били Срби. Први краљ српске државе Стефан Првовенчани добија круну од римског папе, а његов брат Свети Сава, постаје први поглавар аутокефалне српске цркве и ствара огњиште православља за период после пада Византије. Отац српске духовне вертикале, Свети Сава је јасно видео и српску геополитичку стратегију коју су потврдили векови – „ми смо (...) судбином предодређени да будемо исток на западу и запад на истоку и да признајемо изнад себе само небески Јерусалим, а на земљи никога!“.

Уграђивањем сопствене борбе за слободу у судбину Балкана, српски народ има прогресивну улогу у читавој модерној европској историји, што су му признали и Лењин и Вудро Вилсон. Слободарски и православни дух српског, слично као и руског народа, додаје својој вертикали у деветнаестом и двадесетом веку делатну и утемељену социјалну теорију, која му омогућава да у индустријском смислу стане на ноге и одоли најстрашнијем покушају затирања и покорављања у Другом светском рату. Пре сто година, радећи на пројекту балканске интеграције заједно са бугарским друговима, српски социјалиста Туцовић формулише до данас непревазиђено залагање за зближавање балканских народа, али уз њихову пуну демократску самоуправу и независност, за њихово «груписање које модерни привредни развитак изискује као једину гаранцију привредне и политичке самосталности».

Свако освајачко мењање лица Европе, доносило је трагедију на Балкан, методом поделити (не без разлога у српској варијанти – завади) па владај. Када се свет смиривао, а фронт удаљавао са Балкана, стабилизација се постизала удруживањем. И није чудо, да је баш у Британији, бар два века уроњеној у балканске ратне интриге, кроз уста Гледстона артикулисана реченица „Балкан – балканским народима“. Југославија, једина реализована балканска интеграција, чувала је стабилност региона и слободу народа који су је чинили, док је постојала. Крвави ратни талас је последњих година поново протутњао Балканом и отишао на Исток. На данашњем глобалном попрштлу још није дефинисан победник, сва је прилика да и неће бити дефинисан на начин као у два светска рата, па зато велике силе немају јасну формулу за стабилизацију Балкана. Имамо прилику и обавезу да знањем, духовношћу и одлучношћу изградимо успешну формулу и тако помогнемо себи, Европи и свету.

Матични корпус српског народа живео је у једној држави – Југославији, а данас је, као последица рата, подељен. Паклени план приказивања жртве као кривца, којим је на штету свих, разбијена Југославија, уз подстицање националних и верских подела, екстремизма, сепаратизма и тероризма, план који је као образац понашања примењен и другде, нанео велику штету многим народима, али и самој Америци, чија га је претходна администрација развила, уводећи и садашњу у безизгледне и бескорисне ратне авантуре, започео је наредбом конференције у Хагу 1991. године југословенским републикама да затраже међународно признање, а требало је да се заврши осудом Слободана Милошевића и читавог државног и војног врха Србије и српског народа, опет у Хагу,

пред «трибуналом» потпуно зависним од организација и фондација најангажованијих на разбијању Југославије и сатанизацији српског народа.

Таква осуда требало би да утемељи вишедеценијску поделу српског народа (попут немачког и корејског), а тиме и дуготрајну нестабилност на Балкану која данас никоме није потребна.

Нама Србима потребна је, не велика, већ једна Србија, на коју имамо право, јер смо као народ који је живео у једној држави, насилно подељени. Истовремено, треба нам «груписање» тесно историјски и географски повезаних православних словенских народа – Србије, Бугарске и Македоније, какво би, сликовитог поређења ради, неко могао назвати «балканским Бенелуксом». Формула која једина гарантује трајну стабилност региона, уз отворена врата за укључивање свих других.

За све ово, као и за гарантовање мањинских права Срба у другим државама региона, кључ је у Београду. Србија мора имати владу компетентну и способну за вођење политике, уз разумевање света и историје. Са таквом владом и политиком, једино се може очекивати напредак у решавању питања Косова и Метохије, као и односа са Црном Гором. Хашка димензија завере против Срба је већ у за себе неподношљивом положају, између обавезе да пресуди против истине и победоносне борбе за истину Слободана Милошевића удруженог са најистакнутијим српским (и многим светским) политичарима, интелектуалцима и генералима.

Ово «удружење» за истину, упркос страшним притисцима, спонтано и неодољиво формирано, треба да се, уз улогу Српске Православне Цркве, адекватну српској духовној и историјској вертикали, преточи у систематски професионални рад на документовању и афирмисању историјске истине, и у укључивање српских политичара и интелектуалаца од стварног интегритета у политички живот и формирање владе способне да одговори потребама нације.

(Излагање на скупу „Докази о завери корумпираних елемената католичке цркве против Србије и српског народа“ одржаном 27. августа 2005. у хотелу Хајат у Београду у организацији Кронцер Фондације за религијска истраживања из САД и првих српских интернет новина „Фокус“)

Милошевић и Шешел – лекције истине и слободе

Србија је данас понижена и готово покорена. Инструмент њеног понижења и поковања зове се Хашки трибунал. А опслужници тог инструмента у чију легалност и праведност нико озбиљан на свету не верује, налазе се у Србији. Слободу, част и напредак нам нико неће поклонити – једино их сами можемо одбранити или освојити.

Србија је данас охрабрена и самопоуздање јој се враћа. Враћају јој га српске вође и српски јунаци иза којих стоји српски народ и српска памет. Хашка омча и хашке букагије пуцају под тим налетом, а да би потпуно били збрисани, као и сав криминални шљам који их овде подржава, потребно је да се народ, да се сви родољуби уједине и доведу на власт поштене и способне. А то ће бити ускоро.

Председник Србије Слободан Милошевић, за кога је заиста гласала већина народа и који је у складу са тим владао, и кроз чије оптужнице су непријатељи Србије и српски изроди покушали да упрљају српску историју, српске јунаке и невине жртве повампиреног фашизма и агресије, невиђеном снагом истине у чијој су служби, то сваки дан гледамо, најученији и најчаснији Срби, од којих су многи данас овде, велики светски политичари и часни људи из оних земаља чије су владе чиниле злочин – том снагом истине која се после четири године први пут са таквом снагом испољава, јер су је избрисали чак и из школских уџбеника и читанки, Слободан Милошевић је срамни инквизиторски суд претворио у лекцију истине и слободе коју ће памтити и Србија и свет.

Вођа данас највеће, најздравије, најспособније и српском интересу најдоследније одане српске партије, др Војислав Шешел, огромним знањем и снагом духа, уздрмао је трибунал иако му суђење није ни почело, не штедећи ни једну подлост, криминалну радњу или грешку ове институције која је данас највећа срамота западне цивилизације и неуморно слажући у књиге тријумф српске памети и српског духа над правном и моралном наказом коју су створили корумпирани западни центри моћи.

Данас и у недељама пред нама ми морамо:

- да критику трибунала и памет овде исказану преточимо у акцију; треба направити «белу књигу» о кршењима принципа правосуђа и људских права која систематски чини трибунал и доставити је УН, владама и парламентима свих земаља чланица; Међународни суд правде треба да се изјасни о легалности не само оснивања, него и рада трибунала, којим руководи један дискредитовани политичко-финансијски лоби супротно основним документима УН. У овој акцији ће нас подржати многе владе, организације и појединци у свету, као што је преко 100 истакнутих светских правника устало против покушаја да се председнику Милошевићу одузме право на одбрану. Али ту акцију морамо повести ми, јер се наша права тамо крше, а наша историја и будућност нападају – нико споља неће укинути трибунал нити се борити за наш образ, слободу и права ако то сами не чинимо.

- да објаснимо свима, па и онима који то неће да разумеју, да по Повељи УН није обавезно спроводити одлуке Савета безбедности које се косе са самом Повељом, па тиме ни сарађивати са трибуналом;

- да се изборимо да у такав Хаг више нико не сме да иде, јер је антисрпски трибунал толико лош, да не би смео да суди никоме, без обзира које је нације и вере;

- да престанемо да подносимо суровост, глупост и неправду, бескрупулозне и некомпетентне који брукају, распродају и пљачкају Србију – јер смо их већ превише поднели;

- као што су и у тамници у истом блоку и сваки дан заједно Слободан Милошевић и др Војислав Шешељ, показујући нам како се људска величина највише исказује онда када је најтеже, и ми морамо од следећих избора заједно да стварамо слободну, поносну, нову Србију, ослоњени на своју традицију, знање и храброст које данас најбоље проноси Српска радикална странка.

(Излагање на Научном скупу Српске радикалне странке 23. јануара 2005.)

Битка за истину је битка за Србију

У Хашком трибуналу, током јуна, треба да почне “друго полувреме” у суђењу Слободану Милошевићу. Тим поводом “Огледало” је посетило Удружење “Слобода”. Интересовало нас је како теку завршне припреме пред почетак одбране Милошевића, као и друге активности “Слободе”. Наш саговорник је Владимир Кршљанин, помоћник Слободана Милошевића за међународне односе и члан Управног одбора Удружења “Слобода”.

• *Да ли ће, господине Кршљанин, Слободан Милошевић победити Хашки трибунал или ће остати доживотни заточеник?*

— Ја сам уверен да ће Слободан Милошевић победити у бици за истину. Такође, уверен сам да ће изаћи из заточеништва. Колико брзо ће се то догодити (излазак из заточеништва) зависи од ширине и интензитета политичке подршке у земљи, а пре свега од тога да ли ће наша држава ускоро бити у стању да се на међународном плану бори за своје интересе. Хашки трибунал је нелегалан и максимално исполитизован, али се о томе мора званично проговорити у Уједињеним нацијама и у разговорима са најуглашенијим државама, што је дужност наших највиших државних функционера. Никада не смео заборавити да се у Хагу суди нашој држави и нашем народу, а докле год Слободан Милошевић буде заточеник не можемо очекивати ништа добро.

• *У јуну почиње одбрана Слободана Милошевића, такозвано “друго полувреме” судског процеса у Хагу. Како је припремљена одбрана и ко су сведоци одбране?*

— Председник Слободан Милошевић разуме своју историјску дужност и пун је решености да је што успешније изврши – да пред међународном и домаћом јавношћу изнесе пуну истину о српској и балканској трагедији и онима који су је проузроковали са последицама које ће се на овим просторима још дуго лечити, али и са последицама на укупне односе у свету. У првој фази он је срушио све измишљотине и лажи тзв. оптужнице. Према томе, у свом полувремену, као ни досад – он се неће бранити већ ће да износи истину и да оптужује. У нехуманом и неправедно кратком року који му је за то стављен на располагање, он је предао списак са преко 3.000 доказних предмета – докумената и књига и списак са 1.631 сведоком.

• *Зашто је на списку толико много сведока одбране?*

— Тзв. тужилаштво извело је велики број – око 300 сведока, имали су велику муку да пронађу оне који би било како потврдили њихове лажне наводе. Резултат је као што знамо био велика брука. Показало се да су многи лагали или били уцењени чак и од самог Тужилаштва. Већина оних за које се очекивало да ће бити њихови кључни сведоци, претворили су се у сведоке одбране. Види се да је лаж тешко, односно немогуће доказати. Велики број сведока и докумената на нашој страни последица су тога да има много више оних који су спремни да говоре истину него да лажу. Међу сведоцима се налазе: страни и домаћи државници, генерали, чланови парламената, стручњаци, писци, уметници. Као експерти појавиће се неки од најистакнутијих чланова САНУ. Наравно, много је и обичних бораца, и унесрећених грађана који су непосредно доживели небројене злочине почињене против српског народа. Упркос разумљивом интересовању јавности, договорили смо се да имена сведока, званично не саопштавамо док листа не постане коначна (што зависи од Трибунала), а у неким случајевима и до самог њиховог појављивања, зато што је машинерија која ради против интереса нашег народа још увек јака и ти људи би могли доживети непријатности.

• *Како оцењујете досадашњи ток суђења и да ли је Милошевић задовољан исходом првог полувремена?*

— Само тужилаштво је признало да није успело да докаже наводну одговорност председника Слободана Милошевића за геноцид. Тзв. Пријатељи суда су затражили да се још неке тачке

оптужнице одбаце пре друге фазе процеса. О томе нема одлуке Судског већа које је и није могло донети у садашњем непотпуном саставу. Али важније од тога је да су сви непристрасни посматрачи и код нас и у свету јединствени у оцени да Тужилаштво није доказало практично ништа. У том смислу, Удружење “Слобода”, а и многе друге иностране организације и појединци упутили су писма и апеле Уједињеним нацијама, сталним чланицама Савета безбедности, самом Трибуналу, али и државним органима СЦГ, тражећи да се заложе да се опасна фарса у Хагу оконча и председник Слободан Милошевић буде ослобођен. Такав захтев усвојила је недавно готово једногласно и руска државна Дума у новом саставу.

• *Ових дана у том смислу огласили су се и интелектуалци?*

— Да, својим апелом огласила се и група најистакнутијих светских уметника, међу којима су: Харолд Пинтер, Петер Хандке, Александар Зиновјев, Роберт Диксон...

Укупна делатност “Слободе” добила је међународно признање прошлог новембра, пријемом наше организације у Светски савет за мир. Наредних дана одржаће се у Атини Скупштина ове важне међународне организације која се одржава једном у четири године. Очекује се учешће преко 150 организација–чланица из читавог света. Очекујем да ће наши захтеви добити подршку и на овом великом међународном скупу у Атини. “Слободу” ће заступати међународна делегација у чијем се саставу налазе: проф. Волфганг Рихтер, познати борац за људска права из Берлина и копредседавајући Европског мировног форума, затим Димитри Аналис, познати француски песник грчког порекла, некадашњи саветник грчког премијера Папандреуа, и ја.

На суђењу оваквог типа (које се базира на англосаксонском праву) елемент јавности је веома важан. Не може се замислити да неко буде осуђен, ако је читава јавност стекла утисак да кривица није доказана. Тешко је оправдати, иако се може разумети, зашто Трибунал и они који стоје иза њега (САД, В. Британија, неке друге западне владе, Џорџ Сорос, Саудијска Арабија и читаво змијско клупко тзв. невладиних организација коришћених у медијском и субверзивном рату против нас), инсистирају на наставку процеса и после оставке судије Меја.

Трибунал се све више компромитује и гази из апсурда у апсурд. Никада у историји није забележено да у једном судском процесу буде уведено толико писаног материјала, колико је тзв. Тужилаштво током своје две године увело у овом суђењу.

Очигледно је да највећи део тог материјала нема никакве везе са наводним доказивањем наводне кривице председника Милошевића. Такође, није забележено да се нови судија укључи у тако одмаклој фази процеса, јер је практично немогуће да се непосредно упозна са свим тим материјалима и да на крају буде у стању да праведно суди.

• *Да ли је Слободан Милошевић задовољан припремом одбране?*

— У припреме досадашњег изношења председника Милошевића у Хагу, а посебно онога што ће износити у свом “полувремену” улажу се огромни, надчовечански напори, у потпуно немогућим условима – готово без новца и без икакве државне подршке (до јуче власти су чак отворено отежавале овакав рад и покушавале да отежају укупни положај председника Милошевића, излажући прогону чланове његове породице и његове сараднике). У оваквој бици, уз историјски тешке и драматичне могуће последице евентуално лошег исхода, једино би адекватно било да држава пружи неограничену, организовану подршку, да ангажује тимове стручњака и да стави у функцију одбране све одговарајуће државне институције и архиве. За сада, припреме се заснивају на волонтерском доприносу великог броја патриота, а у организовању тога кључно место и улогу има Удружење “Слобода”. Када је председник Милошевић у питању, он, наравно, зна и цени сваки позитиван допринос који се пружа његовој борби.

Оно што код њега стално доминира, упркос нехуманим затворским условима, огромним напорима и одсуству неопходне медицинске неге, јесте невероватна психичка снага која фасцинира

и осваја свакога ко са њим дође у контакт, решеност да битку за истину и правду у интересу свог народа води до краја, до победе у коју је чврсто убеђен.

• *Да ли је недавно донети Закон “о помоћи хашким оптуженицима” почео да се примењује?*

— Уставни суд је привременом мером обуставио примену закона и то управо на дан када је требало да влада Србије донесе Уредбу без чијег постојања није могуће у пракси применити Закон. Ако погледате ко се све на овај или онај начин оградио од овог закона или је јавно устао против њега, добићете комплетну листу оних који су током деведесетих били на америчком платном списку за рад против интереса Србије и који су сада у политичком страху јер су задували нови ветрови, а они се плаше не само да ће их ти ветрови заувек одувати са политичке и јавне сцене, већ и да ће их учинити објектом највећег јавног презрења, а и оставити их без прихода.

• *Из разговора са Милошевићем можете ли да закључите шта му најтеже пада, а шта га изненађује?*

— Последњи пут био сам у Хагу почетком марта, после вишемесечног периода изолације којој је председник Милошевић био изложен, наводно због избора у Србији. Иако сам му већ неколико година блиски сарадник, свако ново виђење са њим увек поново изазива у мени два упечатљива утиска. Један је да се ради о великом човеку, огромне моралне снаге који охрабрује свакога ко са њим дође у контакт, а други да се ради о човеку једноставном, скромном и непосредном, великог личног морала и поштења, који веома брине не само о својој породици него се увек интересује и за личне и породичне прилике својих другова. Из тога се лако долази до одговора на Ваше питање. На општем плану најтеже му пада што његов народ још увек нема слободу, а на личном неправедни прогон чланова његове породице о којима се он – без обзира на најтеже услове у којима се сам налази – увек брине много више него о себи. Њега радује сваки позитиван корак и свака акција која има за циљ слободу. Жели – и с правом очекује од свих нас који нисмо у затвору – да учинимо много више.

Усудио бих се да кажем да је било доста ствари које су га обрадовале, али да “позитивних изненађења” још увек нема.

• *Шта Милошевић мисли сада о Србима. Бирали су га три пута за председника, а потом испоручили у Хаг?*

— Да се разочарао у свој народ не верујем да би се са таквом одлучношћу, енергијом и самопожртвовањем борио. Он је убеђен у снагу истине и слободарске традиције свог народа. Уверен је да то мора однети превагу и у Хагу и у Београду. Да је време издаје и кратко и привремено, и да му се већ види крај. Наравно да је он и лично доживео многе издаје и многа разочарања. То му је тешко пало, али га није поколебало. Борба за слободу је ушла у нову фазу, он себе доживљава као војника у тој борби; све што чини у тој борби и све што чини у Хагу сматра својом историјском обавезом.

Не може да толерише када компромисе са непријатељима чине они који би требало да предводе народ у тој борби.

• *У чувеној ДОС-овој акцији “Сабља” привођени и хапшени су припадници “Слободе”?*

— У периоду отворене диктатуре коју помињете нико ко је привођен или задржан у притвору није добио адекватно образложење тог чина. Чак ни само полицијско испитивање, по обиму и садржају, није било такво да макар индиректно оправда задржавање наших другова у притвору. Циљ је био да се народ застраши, а тиме отежа битка председника Милошевића и деловање “Слободе”. Ипак, ми се нисмо уплашили, “Слобода” је проширила облике свог деловања. Јавно и од државних органа захтевали смо пуштање наших другова на слободу. Огласили су се и бројни пријатељи и организације из иностранства. Наше амбасаде и конзулати добили су велики број

протестних писама. Једино је “Слобода” те године, значајним скупом у својој сали обележила годишњицу НАТО агресије. Тада су јавно изречене најоштрије оцене на рачун носилаца диктатуре у Србији и њихових страних ментора. Да нисмо тада показали снагу, напад на “Слободу” био би сигурно још жешћи.

• *У каквим је односима Слобода са СПС-ом и ког кандидата ће Ваше удружење подржати на предстојећим председничким изборима?*

— Већина активиста “Слободе” су најдоследнији социјалисти. Људи свих узраста и образовних профила, оно што их повезује је да нису ни једног тренутка застали нити се поколебали када је било најтеже. Сматрам да је то велика снага, велики потенцијал који у овом тренутку нико у Србији нема, а то је ваљда и у складу са карактером “Слободе” као надстраначке организације која се бави питањима од највишег општенационалног интереса. “Слобода” у овом тренутку има моралну снагу народног фронта. Оно што јој још недостаје је да организовано повеже све оне који су спремни да у борби коју предводи Слободан Милошевић, а то је борба за слободу, национално достојанство и бољу будућност наше деце, непосредно учествују.

“Слобода” сада ради на стварању такве организације, а вредности које сам поменуо увек ће јавно и снажно афирмисати.

Сви политичари у овој земљи, ако мисле да буду успешни, морају да воде рачуна о високом, готово недостижном политичком и моралном стандарду који је поставио Слободан Милошевић. У складу са тим вредностима народ ће се опредељивати на изборима, а то ће чинити и активисти “Слободе”.

• *Шта бисте рекли а да Вас нисам питао?*

— Хаг је српском народу омча око врата. Развој догађаја у Босни и на Косову, па и у самој Србији (акција Сабља) у које је Хаг умешан показује да ако победи Хаг неће бити Србије, на дужи рок можда ни српског народа.

Рат против нас мора бити заустављен. Зато су на нашој страни све историјске и правне претпоставке, али и развој догађаја у свету.

Нелегално основани Трибунал својим радом није учинио ништа да повећа свој легитимитет, напротив, у свему се компромитовао. У изразитој политичкој пристрасности, у поштовању правних норми и сопствених правила, у кршењу људских права, у сопственом финансирању, па чак и у недопустивом, понекад и субверзивном уплитању у унутрашње ствари наше земље. С друге стране, председник Милошевић је киднапован, што доказују три одлуке Савезног Уставног суда па чак и експлицитна изјава тадашњег председника СРЈ – Коштунице. Крајње је време да наша влада пресавије табак и о свему томе уз мноштво доказа обавести Савет безбедности.

У прилог нам иде, већ дуже време резервисан, па чак и критички став Русије према раду Трибунала, као и све очигледније настојање Русије да се врати на Балкан, што се јасно види у њеној активној позицији после најновијег погрома на Косову и Метохији. А управо тај погром и његов јасно фашистички карактер директна су последица агресије НАТО и деловања Хашког трибунала.

Док не пресечемо ту омчу, док не ослободимо Слободана Милошевића, за нас нема наде. А он сам је највише допринео да то пресецање омче буде могуће. И реално.

(Разговарао: Славко Веселиновић, «Огледало», број 24, 12. мај 2004.)

Прекретница

Нема Србије са Хагом

Опстанак Србије, стабилност Балкана и могућност да европска интеграција служи Европљанима су на прекретници.

И 1941. и 50 година касније Југославија је разбијена, а српски народ изложен прогону и геноциду уз помоћ истих фашистичких снага у Хрватској, у Босни, на Космету. Пре 50 година Европа је смогла снаге да се ослободи фашизма. Данас Европа и Америка такође прокламују свој антифашизам. Али истовремено подржавају да се у Хагу суди народу и његовом вођи који су се организовано супротставили обнови фашизма на европском тлу.

У окриљу УН, организације створене ауторитетом антихитлеровске коалиције, у току је велика превара. Лажни суд у Хагу штити фашисте и терористе, а покушава да ућутка глас истине. Један од главних протагониста таквог, за Европу убиственог пројекта, извесни Дејвид Толберт, американац, до недавно шеф опскурне организације ЦЕЕЛИ, поставља се на високу функцију у трибуналу и доноси одлуке којима се Слободану Милошевићу намеће забрана комуницирања са спољним светом. Особа која је у мају 1999, у жеку бомбардовања Југославије у садејству са терористима ОВК и Ал Каиде, по наруџби Клинтона и Олбрајт, подигла «оптужницу» против Слободана Милошевића, канађанка Луиз Арбур, поставља се за Високог комесара УН за људска права!

Компромитација трибунала је невиђених размера. Сваки студент права би уочио да је оптужница претрпела фијаско, да су небројена кршења процедуре и права притвореника, а посебно Слободана Милосевица, да трибунал ниста не предузима иако му је здравствено стање такво да му је живот угрожен. Поврх тога, од њега се очекује да у року од три месеца, у затвору, болестан, припреми стотине сведока и двогодишњу презентацију истине. Оставком председавајућег судије, наставак хашког процеса ушао је у зону сумрака, у потпуни апсурд, у вапијућу нерегуларност.

На све ово Уједињеним нацијама су указали ових дана истакнути правници: бивши амерички државни тужилац Ремзи Кларк, шеф катедре за међународно право римског универзитета Алдо Бернардини, председник Бугарског комитета за људска права Велко Влканов, истакнути руски филозоф Александар Зиновјев и више организација и појединаца. У свом писму генералном секретару Анану и америчком председнику Бушу, Ремзи Кларк тражи шестомесечни мораторијум на сва суђења у трибуналу, за време којег би независне екипе правних стручњака које би именовао генерални секретар испитале легалност рада трибунала и процеса председнику Милошевићу. За самог председника Милошевића, Ремзи Кларк захтева да буде ослободјен због здравственог стања и недостатка доказа, а да му као својеврсну компензацију историјској правди, Уједињене нације омогуће да јавно изнесе своју верзију догађаја због којих је неправедно оптужен, а последице трпе читав наш народ и држава. Ремзи Кларк очигледно нуди формулу за спасавање образа светске организације.

Дакле, нелегално основана институција у Хагу, која још нелегалније у пракси делује, а налази се под капом Уједињених нација, суди Србима, држи у притвору киднапованог шефа државе и јавно се сваким даном све више компромитује. Ко у Уједињеним нацијама на то треба да реагује? И на то одговор зна сваки студент, а добронамерни страни дипломати на Ист Риверу су већ више пута на то

указивали нашим: дабоме наша држава, јер су њени интереси угрожени! Ако та држава још увек постоји, ако је није појела хашка ала, која опасно прети да јој одгризе Космет, Црну Гору, Војводину, Рашку област, а остатак баци у дужничко ропство. А акција у УН против Хага, уз све очигледне аргументе, добила би подршку и значајних земаља и значајних светских интелектуалаца.

И свет и Србија и Балкан и Европа су на прекретници. Морају се суочити са истином. Председник Милошевић је већ победио лажи, али сада због свих нас, он хоће да једном заувек устоличи истину. Ту борбу мора да подржи сваки честит човек и овде и у свету. Ту борбу, избори су показали, овај народ доживљава као своју.

А власти у Србији ће или сада и одмах на овом најважнијем испиту доказати да им је судбина сопствене државе прва брига или ћемо даље тонути онда кад већ нико не верује да се може дубље.

(„Борба“, 15. марта 2004.)

Хашки трибунал и будућност Србије

Џорџ Сорос, један од главних спонзора хашког трибунала и владајуће гарнитуре у Србији, примљен у нашој земљи уз највише почести, налазећи се на српском тлу, јавно је захтевао «независност Косова». Припрема се међународна конференција о Босни и Херцеговини, која би требало да укине Републику Српску. Шта би била «правна подлога» оваквих чиновна? «Организовани прогон Албанаца» са Косова и Метохије и «геноцид који је утемељио» Републику Српску. Ко ствара ту «правну подлогу»? Хашки трибунал.

- Када бисте ви знали оно што не знате, да ли би то било у корист или на штету оптуженог?
- Свакако, било би на његову штету.

Овако је отприлике гласио дијалог од пре неколико дана између тужиоца и извесног Де ла Броса који је, иако не зна ни реч српског, прихватио да се пред трибуналом појави као експерт, тј. вештак за медије у Србији и то ни мање ни више него у суђењу Слободану Милошевићу. Ако се без организованог отпора препусти институцији оваквог нивоа да пресуђује о нашој савременој историји, изгубићемо државу, милијарде долара, али и свако поштовање других, па и право да сами себе сматрамо цивилизованом нацијом.

Управо на своју неславну десетогодишњицу, трибунал је однео још један српски живот – генерала Момира Талића. Раније, хашки притвор је убрзао крај Славку Докмановићу, др Милану Ковачевићу, генералу Ђорђу Ђукићу. Симо Дрљача и Драган Гаговић су убијени приликом хапшења, а Влајко Стојиљковић је извршио самоубиство у знак протеста.

Остатак неславног биланса десет година Хага је следећи: против Срба је подигнуто 45 оптужница, против Хрвата - 12, против муслимана - 5, против Албанаца једна, а против Американаца и њихових НАТО савезника – ниједна. Осуђено је 13 Срба, четири Хрвата и три муслимана. Оптужби су ослобођена три Хрвата и два муслимана. Већ ова статистика говори о пристрасности и политичком карактеру трибунала.

1. ХАШКИ ТРИБУНАЛ ЈЕ НЕЛЕГАЛАН

На састанку који су Уједињене нације организовале уочи усвајања Статута, односно формалног оснивања трибунала, учествовали су експерти из 87 земаља, међу којима и проф. др Смиља Аврамов. Ни један од ових експерата није се изјаснио у прилог нове творевине. Ипак, резолуција 827 Савета безбедности усвојена је једногласно 25. маја 1993. године. Иницијативу за усвајање ове резолуције поднела је Француска. Међу ауторима нацрта била је и Русија. Сматра се да «оригинална идеја» о оснивању међународног кривичног суда заснованог на Глави VII Повеље УН, а не на међународном уговору, припада бившем генералном секретару УН Бутросу Галију. Чак је и оснивање Нирнбершког и Токијског трибунала било засновано на међународним споразумима. У овом случају над правом је надвладао политички аргумент – да би таква процедура однела сувише много времена. Члан 24 Повеље УН даје Савету безбедности «примарну одговорност за одржавање међународног мира и безбедности», док му чланови 41 и 42 (из Главе VII) омогућавају изрицање казних мера против држава. Међутим, једини злочин који није у надлежности трибунала је управо злочин против мира, а сам трибунал уопште не суди државама, већ искључиво појединцима. Оснивање трибунала ослања се на члан 29 који одређује право СБ да оснива «помоћне органе које сматра неопходним за обављање његове делатности». Међутим, како СБ нема судску функцију (у систему УН има је само Међународни суд правде), он је не може ни пренети свом помоћном органу.

Трибунал суди за дела која представљају грубе повреде Женевских конвенција. Већина њих се односи на међународне конфликте. Међутим, временска јурисдикција трибунала почиње 1. јануара 1991. године, дакле седам месеци пре једностране сецесије, односно проглашења

независности Словеније и Хрватске (и две и по године пре оснивања самог трибунала). На овај начин се уводи ретроактивна примена кривичноправних норми, које одступају од општеприхваћених. Јер у пракси, трибунал или све конфликте без доказивања третира као међународне, или намеће примену међународних норми и на конфликте који нису међународни. Међутим, ово се може односити само на примену тих норми од стране националних судова. (Н. А. Зверев: *Преступления и наказания, Независимая газета, 26 мая 2003 г.*)

Изузимање физичких лица из националне јурисдикције могуће је само ако је држава извршила међународни злочин (што Међународни суд правде није утврдио, а хашки трибунал није властан да утврди), или ако се држава са тим добровољно сложи, прикључујући се међународном споразуму. Притом, право сваке државе да суди својим грађанима за ратне злочине или злочине против човечности, хашки трибунал тек од недавно почиње стидљиво да прихвата.

Одсуство универзалности, односно равноправности, као једног од темељних принципа права у случају *ad hoc* трибунала, супротно је и начелу суверене једнакости држава. На последњој седници СБ на којој је разматран рад хашког трибунала и која је била затворена за јавност, у новембру прошле године, представник Русије је указао на нелогичну ситуацију истовременог постојања Међународног кривичног суда (чији статут иначе ни Русија није ратификовала) и *ad hoc* трибунала за Југославију и Руанду (за чије оснивање је један од кључних аргумената било непостојање сталног Међународног кривичног суда). По његовим речима, излаз из те ситуације би се можда могао тражити у чињеници да су све државе бивше Југославије ратификовале Статут Међународног кривичног суда. Нажалост, овај јасни дипломатски сигнал није наишао на одјек код владе у Београду.

У ситуацији када још нико није покренуо процедуру да се затражи саветодавно мишљење Међународног суда правде о легалности одлуке о оснивању трибунала, своју незваничну пресуду изрекао је у својој књизи «Нови светски поредак и контрола законитости аката Савета безбедности» бивши председник Међународног суда правде професор Мохамед Бецауи, сврставајући резолуцију 827 и ону која јој је претходила, 808, међу осам резолуција Савета безбедности које су правно најспорније и које би прве морале доћи под удар контроле.

Из свега произилази да резолуције 808 и 827 не стварају правно ваљане обавезе, имајући посебно у виду да Повеља УН у члану 25, експлицитно каже «Чланице УН су сагласне да прихвате и спроводе одлуке Савета безбедности у складу са Повељом». Да државе нису обавезне да спроводе одлуке Савета безбедности које нису у складу са Повељом, потврдио је и Међународни суд правде својим саветодавним мишљењем од 21. јуна 1971. године.

2. ХАШКИ ТРИБУНАЛ ЈЕ ПОЛИТИЧКИ СУД

Изјаве ранијег тужиоца Луиз Арбур, америчког државног секретара Медлин Олбрајт («мајке трибунала»), портпарола НАТО Џејмија Шеја и других, сведоче о директној зависности трибунала од владе САД и НАТО пакта. У време отмице председника Милошевића, са насловне странице веб сајта трибунала нестало је упадљиви линк према веб сајту НАТО пакта, а био је једини уз линк према веб сајту УН.

Трибунал, који би морао бити независан од свих влада, и кроз финансирање у коме су, уз огромна средства из буџета УН, учествовали или учествују и влада Саудијске Арабије и Џорџ Шорш, и кроз регрутовање кадрова из обавештајних служби земаља које су биле у рату против Југославије, показује своју недопустиву пристрасност.

Оптужница против Председника Милошевића и других највиших руководиоца Србије и СРЈ, подигнута је усред агресије НАТО на нашу земљу. Примера директне повезаности рада трибунала са политичком конјектуром има много. Прва оптужница против Карацића и Младића подигнута је непосредно после почетка напада на Сребреницу, а друга после бомбардовања Републике Српске од стране НАТО. Против Слободана Милошевића подигнуте су оптужнице за Хрватску и БиХ тек када

се нашао у рукама трибунала. Одговорност појединаца за злочине против међународног права не може се одвојити од одговорности држава за те злочине. Међутим, хашки трибунал суди појединцима, а да одговорност држава није утврђена.

С друге стране, тужилаштво трибунала је одбацило иницијативе да лидери НАТО буду оптужени за ратне злочине почињене током агресије на Југославију, тако што је за известиоца одредило дотадашњег правног саветника у министарству одбране Канаде. Извештач је наравно закључио да не постоји основ за покретање истраге.

Однос владе САД према јурисдикцији међународних судова у односу на своје грађане, може и за нас бити поучан, бар у мери да један од начина наше одбране од пристрасног трибунала може бити покретање што више поступака против америчких грађана чија је одговорност за ратне злочине у Југославији несумњива.

3. ХАШКИ ТРИБУНАЛ МАСОВНО КРШИ ЉУДСКА ПРАВА

Међународни пакт о грађанским и политичким правима, Европска конвенција о људским правима и основним слободама, као и пракса Европског суда за људска права прописују стандарде у области правосуђа од којих правила и пракса хашког трибунала несумњиво и драстично одступају. Нажалост, и нажалост не случајно, и ситуација са људским правима у Србији у најновије време поприма сличне обресе.

Како у свом детаљном и добро образложеном, али наравно од стране трибунала потпуно игнорисаном Предлогу за појављивање пред расправним већима у својству *amicus curiae* (поднетом још у септембру 2001. године) наводи група од 12 професора Правног факултета у Београду, на челу са проф. др К. Чавошким и др Б. Ракићем, у раду трибунала постоје следећа драстична одступања од горе наведених докумената, па и од сопствених правила:

1. Измешаност законодавне и судске функције;
2. Измешаност тужилачке и судијске функције;
3. Нарушавање начела двостепености суђења;
4. Нарушавање права на слободу у правилима и пракси о притвору;
5. Ретроактивна примена кривично-правних норми и нелегалност санкција;
6. Нарушавање права на одбрану третирањем елемената релевантних за одбрану као тајних;
7. Несразмерна разлика у условима за рад тужилаштва и одбране;
8. Нарушавање расправног начела прихватањем навода из медија као општепознатих чињеница;
9. Неоспособљеност судија да суде услед непознавања историјског, политичког и цивилизацијског контекста;
10. Непоштовање претпоставке невиности, односно успостављање претпоставке виности;
11. Кршење људских права приликом хапшења и изручења, непримењивање *habeas corpus*;
12. Допунске повреде права у атипичним околностима суђења Слободану Милошевићу (који не признаје трибунал).

Начело усвојено у међународној судској пракси је забрана изручења грађана (чак и када за то постоји формално правни основ, у државу, односно правни систем у којем правосуђе крши људска права. Ово је још једно снажно упориште за заштиту права наше државе и наших грађана.

Неопходно је такође активирати и све механизме заштите људских права, како у систему УН (укључујући и персоналну одговорност у односу на Повељу Генералног секретара и Високог комесара за људска права), у оквиру Пакта о грађанским и политичким правима, тако и у оквиру европских институција.

Какав углед може имати оваква институција добро илуструје податак да је доскорашњи председник трибунала, француски судија Клод Жорда, приликом недавног избора 18 судија Међународног кривичног суда (од 43 кандидата), у гласању у коме је учествовало 85 земаља, изабран као последњи, тек у 33. гласању!

4. ЗНАЧАЈ ОДБРАНЕ СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА

Апарат хашког трибунала, који броји 1300 запослених, не само да безуспешно покушава да оправда и продужи своје постојање помоћу суђења Председнику Милошевићу, већ захваљујући свом огромном обавештајном потенцијалу (вероватно највећа концентрација обавештајних кадрова и експерата на свету која се бави искључиво једном земљом), постаје фактор управљања унутрашњим политичким приликама у Србији, о чему сведоче догађаји везани за убиство премијера Ћинђића, нелегално уведено ванредно стање у земљи и његове злоупотребе.

Чињеница да су многи ухапшени током ванредног стања раније давали исказе хашком тужилаштву, као и тренутак и начин на који је у трибуналу јавности предочен видео снимак о церемонијалној посети Председника Милошевића бази ЈСО у Кули, дају основа за сумњу о умешаности тужилаштва у најновије догађаје. Овоме у прилог говори и начин на који су јавности, као доказане чињенице, пласиране инсинуације, наводно произашле из полицијског испитивања притвореника, о умешаности Председника Милошевића и чланова његове породице у злочине, који су иначе само њему нанели политичку штету. На истом послу и у очитој координацији, нашли су се тужилаштво, током чијег извођења доказа сви имају утисак да је оптужени невин, и влада која је изгубила поверење грађана. После једностраног повлачења противтужбе против БиХ и одустајања од рада на противтужби против Хрватске пред Међународним судом правде, та влада се спрема на формално одустајање од тужбе против земаља чланица НАТО, после неуспелог дилетанског покушаја да се суд натера да одбаци тужбу против НАТО безуспешним доказивањем да немамо право да будемо страна у спору јер нисмо били чланица УН.

После краткотрајних и ограничених медијских ефеката у Србији, читава ова кампања имала је за последицу онемогућавање контаката Слободана Милошевића са члановима сопствене породице, што представља форму психолошког притиска на заробљеника коју памтимо само из турских и нацистичких времена.

Величина кршења људских права у случају Слободана Милошевића, директно је сразмерна значају који трибунал придаје овом суђењу. Навешћемо само најмаркантније примере. Изручење без правоваљане судске одлуке, уз грубо кршење Устава, о чему се у три наврата изјаснио Савезни уставни суд. Већина сведока нема непосредних сазнања о догађајима о којима сведочи. Нарушавање презумпције невиности путем доказивања једних кривичних дела кроз постојање других кривичних дела, за која није судским путем утврђено да су учињена. Вештаци који своје «стручне анализе и мишљења» заснивају на наводима из саме оптужнице, коју су користили као полазну основу за своје анализе. Сведоци и вештаци који су запослени у тужилаштву. Временски и тематски ограничено унакрсно испитивање. Неоправдано и све чешће искључивање јавности са суђења. Кршење права на одбрану и принципа «једнакости оружја» од стране тужилаштва које располаже огромним тимом и великим материјалним средствима, кроз достављање огромне количине материјала, који је немогуће само прочитати током неколико година, и коначно, практично укидање права на одбрану путем одлуке да се за припрему одбране одреди само три месеца (у ствари шест недеља), бес укидања притвора. Услови у затвору и ритам суђења који представљају тортуру према окривљеном који пати од малигне хипертензије и коронарне инсуфицијенције, чиме му је, уз одсуство адекватне медицинске неге, угрожено чак и само право на живот и на здравље.

У свим тим условима, чак и уз чињеницу да је од свих притвореника најобесправљенији и када је у питању одсуство помоћи сопствене државе и материјални услови за припрему одбране (због непризнавања трибунала његови правни помоћници су лишени баснословних хонорара које имају сви остали браниоци пред трибуналом), изолован недавном одлуком трибунала и од посета партијских другова и најближих сарадника, Слободан Милошевић се великодушно одлучио да

захтева само привремено, двогодишње пуштање на слободу ради санирања здравственог стања и адекватних припрема за фазу одбране.

Одбрана Председника Милошевића значајна је из много разлога.

У правном, историјском и моралном смислу, она представља одбрану државе и народа од претећих катастрофалних последица због нарушавања суверенитета и безбедности земље, као и двоструког губитка на плану ратних репарација. Овде посебно треба имати у виду да оптужнице против Слободана Милошевића садрже искривљени преглед читаве десетогодишње историје наше земље и народа. Оцењујући тај период, Слободан Милошевић је 26. септембра 2002. године у хашкој судници рекао:

„На овој територији нису вођени ратови, него само један рат, рат против Југославије. Тај рат подстицан је и усмераван од стране највећих сила савременог света, са ослоном на унутрашње савезнике, националистичко-сепаратистичка језгра, уз доминатно присуство оних снага које су поражене у Другом светском рату. Тај рат је вођен свим средствима, медијским, политичким, економским, војним. Тај рат је најпре вођен деценијском медијском кампањом у којој је злоупотребљен монопол на глобалним средствима информисања, затим спољнополитичком интервенцијом усмереном на стварање независних држава од југословенских република, а затим најсвирепијом вишегодишњом економском кампањом и санкцијама против СР Југославије, које се једино могу квалификовати као геноцид, и коначно – војном агресијом. И то 1995. године против Републике Српске и у «Олуји», уз учешће снага НАТО у највећем етничком чишћењу које је икад забележено, и 1999. године – против Савезне Републике Југославије.“

У политичком смислу, ова одбрана је фактор очувања националног достојанства, после свих невоља које су задесиле наше народе и наш регион. Њен садржај и обухватност представљају и одраз постојања подршке и спремности на помоћ одбрани које долазе из свих структура нашег друштва.

На плану супротстављања механизмима агресије и притиска у које спада и сам трибунал, непризнавање оваквог трибунала од стране првог шефа државе којем суди један међународни орган и велики успех у одбрани од оптужница које представљају фабрикат удружених обавештајних служби САД и неких земаља НАТО, једино Председнику Милошевићу, од свих људи који су оптужени у Хагу даје могућност да уздрма, па чак и сруши ову институцију.

Због свега тога одбрана Слободана Милошевића представља пројекат од националног значаја.

5. БУДУЋНОСТ БЕЗ ХАГА

Без организованог супротстављања хашком трибуналу, наша земља и наша нација немају будућност.

Једина организација која у земљи снажно и континуирано развија такву активност је Удружење «Слобода».

У ситуацији када не само да изостаје активност државе у том смислу, већ се у Србији покушава дискредитовати, па и претњама и уценама спречити озбиљно организовање и у невладином сектору, српско расејање има велику шансу, али и одговорност да институционално и материјално осигура потребну активност и омогући великим потенцијалима који у земљи постоје, да се у пуној мери активирају у одбрани истине и обустављању неоправданих притисака на нашу земљу.

Ова активност би се могла усмерити на неколико праваца.

Организовање стручних тимова домаћих и иностраних правника, који би помогли активирању свих међународноправних механизма заштите.

Стварање једне амбициозне «фондације за истину», у чијем савету би била највећа имена наше науке и стваралаштва, а која би улагала у пројекте од националног значаја везане за афирмацију истине, у одбрану у Хагу и од Хага.

Потпора обједињавању у широки политички фронт свих демократских и стваралачких снага у земљи, свих патриотских грађанских иницијатива, ради стварања снажне алтернативе клонирању Хага у Србији и обнове демократије, суверенитета и националног достојанства, и како би Србија заузела место које заслужује у европској породици.

Угроженост живота Председника Милошевића и угроженост правде и истине о нашем народу могу бити уклоњене само озбиљним ангажовањем политичких и стваралачких снага и масовним ангажовањем народа. То је једини начин да повратимо слободу, суверенитет, демократију и самопоштовање.

(Излагање на оснивању Конгреса Срба Европе, Цирих, мај-октобар 2003.)

Порука мира и слободе

Поштовани пријатељи,

Човечанству је објављен рат.

Док још једна поносна нација гледа у очи америчкој агресији, жртве претходне агресије још увек пате. Док неке нације бомбардују, друге нације поробљавају.

Оружани део још једног светског сукоба, почео је, као некада, на Балкану. Пре четири године десило се оно што смо деценијама сматрали немогућим – рат на европском тлу. Југославија, суверена земља, пример толеранције, братства, јединства у разликама, социјалне правде и благостања – поцепана је, силована, брутално бомбардована и готово окупирана. Сејачи рата и злочинци који су за то одговорни нису кажњени. Као рањена звер они настављају свој рат против човечности.

Фебруара 2000, Председник Слободан Милошевић је рекао:

„Данас је на реду Србија. Па блиски и далеки Исток. И најзад – цео свет. Једина препрека том подухвату може да буде разум. Разум човечанства, јер овога пута човечанство је циљ. Данас, када је опасност од глобалног насиља извесна, потребан је глобално организован отпор том насиљу.“

У септембру 2002, као Димитров пред нацистима, Председник Милошевић се пред НАТО-м, бранећи суверенитет и достојанство свих народа, претворио у тужиоца и рекао:

„На овој територији нису вођени ратови, него само један рат, рат против Југославије. Тај рат подстицан је и усмераван од стране највећих сила савременог света, са ослоном на унутрашње савезнике, националистичко-сепаратистичка језгра, уз доминатно присуство оних снага које су поражене у Другом светском рату. Тај рат је вођен свим средствима, медијским, политичким, економским, војним. Тај рат је најпре вођен деценијском медијском кампањом у којој је злоупотребљен монопол на глобалним средствима информисања, затим спољнополитичком интервенцијом усмереном на стварање независних држава од југословенских република, а затим најсвирепијом вишегодишњом економском кампањом и санкцијама против СР Југославије, које се једино могу квалификовати као геноцид, и коначно – војном агресијом. И то 1995. године против Републике Српске и у «Олуји», уз учешће снага НАТО у највећем етничком чишћењу које је икад забележено, и 1999. године – против Савезне Републике Југославије.“

У једном од првих иступања пред агресорским судом, Председник Милошевић је рекао:

„Поносим се тиме што сам командовао оружаним снагама Југославије које су зауставиле НАТО, јер се показало да земља, макар и мала, која има чврсту вољу да брани своју слободу и да брани идеју слободе и равноправности и народа и људи, може да се одбрани. Ово је казна зато што смо се успротивили опасности највеће тираније која је запретила човечанству.“

Црни облаци смртоносних авиона и ракета покрили су небо над Београдом 24. марта 1999. Тачно четири године касније, они помрачују небо над Багдадом.

Завршили су 20. век покушајем да убију једну нацију. Сада започињу 21. век покушајем да убију другу.

Њихов Велики Злочин мора бити заустављен. Као што смо једном сви били уједињени да бисмо зауставили и поразили фашизам, човечанство се данас мора поново ујединити пред претњом која је још већа. Снаге агресора располажу оружјем које може да уништи сав живот на планети.

Морамо се ујединити у заштити мира који је универзална вредност и свачије право; и у заштити суверенитета сваког народа, јер то је најмоћније оружје против новог колонијализма.

Животи хероја и беспомоћних цивила положени на олтар Отаџбине у пролеће 1999. нису били узалудни. Као ни споменик који им Слободан Милошевић подиже у Хагу. Отпор уједињеног народа није заборављен. Он данас инспирише милионе бораца за мир у читавом свету, инспирише ирачки и све друге народе којима прети исто зло. НАТО је као претња нестао. Он данас преживљава последње дане као механизам држања обесправљене источне Европе у покорности, али ни то неће још дуго. А гротескна америчко-британска високотехнолошка машинерија смрти дави се у авганистанским кланцима и ирачком песку. До мере да гласове отпора у врховима европске и америчке политике, који се ужурбано спремају за свет без самовољног жандарма, нико и не покушава да ућутка.

До сада, свака годишњица агресије обележена је у Београду међународном конференцијом и народним митингом.

Ове године конференција је забрањена, као и све демонстрације.

Ових дана у Београду само НАТО-у и његовим слугама је дозвољено да слободно говоре.

Мислили смо да је врхунац цинизма био када је Хавијер Солана октроисао оквире будућег ропског живота народима Југославије.

Међутим, као невероватна гадост и срамота, ових дана, на годишњицу агресије, ругајући се њеним жртвама, у самој згради Савезне скупштине, одржан је семинар Парламентарне скупштине НАТО пакта. Главна звезда била је ђавољи адвокат лично, Карла дел Понте.

То је неподношљиво понижење.

Али то је само врх леденог брега.

После периода Ћинђићеве владавине у којем су све уставне, законске и моралне норме погажене у интересу западног капитала, учињен је покушај да се у Србији и формално уведе диктатура.

Они који не презају да Месопотамију, колевку светске, и Балкан, колевку европске цивилизације претварају у гробља и рушевине, застидели су се извршилаца своје петоктобарске оргије. Српска држава треба да буде средство мафијашког обрачуна у којем, како су они замислили, треба да страдају народ, његова демократија и слобода. А да у последњој етапи трке колонијални управници буду фини Коштуница и фини Лабус. Наравно да нико разуман не може имати илузија да мартом 2003. управљају било Легија, Шиптар и Кум, било Живковић, Батић и Човић. Оним чиме малтретирају овај народ управља амерички чиновник, покретач балканских марионета са искуством из Бугарске, Хрватске и Југославије, носилац ордена Принца Трпимира и Старе Планине и бројних америчких признања за успостављање демократије у централној и источној Европи, ветеран Вијетнамског рата Вилијам Монтгомери.

Ни један народ не заслужује да буде под неограниченом влашћу криминалаца.

Не препоручујем им да врше притисак на српски народ ни да даље нарушавају његову слободу и демократију.

Они морају да оду.

На једној од ранијих конференција поводом годишњице агресије речено је:

„Империја нема савезнике, већ само будуће жртве.“

Овај народ то разуме. А ових дана и они заведени разумеће да проблем није у томе што чувена западна «томахавк» демократија још није заживела, већ баш у томе што она овде живи пуном снагом од петог октобра 2000.

Током само недељу дана илегалног ванредног стања, око хиљаду људи је притворено без права на адвоката. Уведена је тотална цензура свих медија. Они медији који су једини били отворени за ставове опозиције, забрањени су. Нема више телевизијског преноса скупштинских заседања. Вођи владајуће коалиције позивају на забрану патриотских опозиционих партија. Синдикалне активности и право на штрајк укинута су.

И све то на прагу врућег политичког пролећа у којем се очекивао талас радничких протеста и Покрет народног јединства, који је практично већ рођен.

Ни једна страна сила не треба да подржи нелегитимни режим у Србији. Свака окупација Србије била је привремена. Крајње је време да се заврши позориште лутака у овој земљи. Нико није овлашћен да овде поставља ни да убија марионетске намеснике. Покушај да они који су најодговорнији за беду и несрећу ове земље владају као диктатори не може се остварити.

У Хагу је у току седми прекид процеса због погоршаног здравственог стања Председника Милошевића. НАТО трибунал остаје глув на апеле из целог света, укључујући оне из руске Државне Думе и Већа Република распуштеног савезног парламента, да се живот Председника Милошевића спаси тако што би му се омогућио период лечења и опоравка у слободи.

Све ово је доказ да се монструозна претња човечанству не огледа само у војној агресији, већ да има и остале репресивне димензије које је свет видео пре 60 година.

Ово је упозорење и знак за узбуну из Београда 24. марта 2003.

Зато предлажем да се овај скуп патриота обрати Председнику Милошевићу, домаћој и светској јавности следећим речима:

Доследни социјалисти и патриоти окупљени у Београду 24. марта 2003. године, упркос покушајима да се сејањем страха затоми слободарска реч, упућују Председнику Милошевићу, домаћој и светској јавности следећу

ПОРУКУ МИРА И СЛОБОДЕ

- 1. Проносићемо заувек славу хероја одбране и жртава агресије.**
- 2. Агресија на наш и друге народе мора престати одмах.**
- 3. Председник Слободан Милошевић, који инспирише и предводи борце за слободу у нашој земљи и свету, мора бити одмах ослобођен из агресорског заточеништва, где му је намерно угрожен живот.**
- 4. Ванредно стање у Србији мора бити одмах укинута.**
- 5. Влада Републике Србије мора одмах поднети оставку јер не ужива поверење народа, а одговорна је за поништавање народног суверенитета, катастрофално стање у социјалној, економској и безбедносној области, тешка кршења Устава, закона и људских права и општу криминализацију друштва.**

6. Све демократске и патриотске снаге обавезне су да, руковођене ставовима Председника Милошевића, остваре ефективну сарадњу у оквиру Покрета народног јединства, што је залога поштовања воље и интереса народа после ванредних избора. Највећу обавезу у том смислу има Социјалистичка партија Србије.

7. Србија и Југославија ће поново бити уважени и равноправни члан демократске европске и светске заједнице народа.

8. Осуђујемо англоамеричку агресију на пријатељски Ирак, изражавамо пуну подршку ирачком народу и руководству у одбрани слободе и националног суверенитета и позивамо слободне земље да пруже ефективну помоћ.

9. Гнушамо се над одлуком квислиншког режима у Београду да протера двојицу ирачких дипломата. Захтевамо да буде опозвана, а Влади Ирака упућено извињење.

10. Солидарисемо се са масовним изразима воље народа широм света који захтевају мир, укидање међународне диктатуре финансијских и војних центара моћи и демократизацију међународних односа.

11. Тражимо да Генерална скупштина Уједињених нација под мотом «Уједињени за мир» осуди све агресивне ратове које су САД и НАТО водили без мандата Уједињених нација и обавезе Међународни суд правде да о томе пресуди по хитном поступку, укључујући захтеве за ратну одштету, ослобођење окупираних територија на Балкану и у другим деловима света и укидање *ad hoc* трибунала који су постали средство агресије. Ако се то не оствари, позивамо све слободне нације да створе нову светску организацију.

12. Одлучни да најинтензивнијом активношћу доприносимо остваривању наведеног, позивамо све грађане да дају свој допринос овој борби, јер сваки дан без слободе умножава број жртава и патњи.

Народ – уједињен, не може бити побеђен.

Слободарски дух овог народа се никада не може угасити.

Сви доследни борци за мир и слободу у свету могу да рачунају на то.

Ми не можемо издати наше жртве ни нашу историју.

Народ Србије је више него зрео да сам и мирно одреди своју будућност.

Нико не може бити изнад воље народа.

Живео Председник Слободан Милошевић!

Живеле слободна Србија и Југославија!

Једини пут у будућност који имамо је да уједињени наставимо борбу за слободу.

До победе!

(говор на скупу поводом четврте годишњице почетка НАТО агресије, одржаном у Београду, 24. марта 2003. године)

Србији прети фашистичка диктатура

После периода Ћинђићевог диктаторског владања у ком су грубо погажене све уставне, правне и моралне норме у интересу западног капитала, данас је учињен покушај да се у Србији и формално уведе фашистичка диктатура.

Земља се затекла без Председника Републике, Премијера, Савезне Владе и било каквог демократског легитимитета преосталих властодржаца!

Неко споља је издао налог и на формални предлог Владе Србије (без Премијера!), “вршилац дужности Председника” Србије Наташа Мићић је потписала Указ о увођењу ванредног стања.

Дакле, група криминалаца из Ћинђићеве владе по налогу својих иностраних газда покушава да спроведе Шести октобар са закашњењем од две ипо године и да започне лов на људе у Србији.

Ниједан народ не заслужује да буде под неограниченом влашћу криминалаца.

Не препоручујем им да врше притисак на српски народ нити да даље крше његову слободу и демократију.

Они морају да оду.

Ни једна страна сила не треба да подржи нелегитимни режим у Србији. Свака окупација Србије била је привремена. Крајње је време да се заврши позориште лутака у овој земљи. Нико није овлашћен да овде поставља ни да убија марионетске намеснике. Покушај да они који су најодговорнији за беду и несрећу ове земље владају као диктатори не може се остварити.

Народ Србије је довољно зрео и способан да сам, у миру, одлучује о својој будућности.

Нико не може бити изнад народне воље, а демократија се може темељити само на вољи народа.

Слобода Србији!

До победе!

(изјава страним медијима 12. марта 2003.)

Место на којем посрћу освајачи света

Петог октобра 2000. године у нашој земљи су укинуте слобода и демократија. На Видовдан 2001. издајничким чином режима, Председник Слободан Милошевић је киднапован и предат агресорском НАТО трибуналу у Хагу. Тиме је отворен пут за коначно разбијање Југославије и њену окупацију. Данас страни контролори седе у свим нашим државним институцијама и значајним фирмама, а марионетски режим распродаје богатства наше земље и беспоговорно извршава налоге страних господара.

Агресори и њихова гестаповска инквизиција из Хага уз свесрдну помоћ режимских министарстава отворили су нову сезону лова на људе у Србији. Ових дана у Београду су боравили представници хашког "тужилаштва" и донели десетине "тајних оптужница", као средство да се појача притисак на бивше функционере ако не пристану да сведоче, односно лажу против Председника Милошевића.

Упркос режимској пропаганди која то невешто покушава да сакрије, из Вашингтона стиже претња да ће санкције и притисци бити настављени све док се не отцепи Косово и док се не реши проблем "са присталицама Председника Милошевића". У "Одлуци о настављању ванредних мера према Савезној Републици Југославији (Србија и Црна Гора), коју је потписао Џорџ Буш 27. маја 2002. године пише да се санкције и замрзавање југословенских фондова у америчким банкама настављају "Због тога што криза везана за ситуацију на Косову и везана за Слободана Милошевића, његове блиске сараднике и присталице, као и особе против којих су подигнуте оптужнице за ратне злочине пред МКТЈ није разрешена".

Све то показује да су режим ДОС-а који се распада и његови страни ментори у паници због величанствене борбе за истину, слободу и достојанство нашег народа коју Председник Милошевић води пред лажним агресорским "судом". Они су у паници јер виде да огромна већина нашег народа подржава ту борбу. После периода безнађа и мрака који је донео ДОС, Председник Милошевић је учинио да се многима отворе очи и да им се врате самопоуздање и вера да је боља будућност могућа.

Нови Видовдан се ближи. Народ са правом очекује да све политички одговорне патриотске снаге наше земље које су за тај дан најавиле своје митинге у Београду, уједине своје напоре да се окупациони марионетски режим сруши и распишу превремени избори на свим нивоима. Народ са правом очекује да најодлучнију и најактивнију улогу у томе има Социјалистичка партија Србије.

11. септембар је глобални Тонкиншки залив, после којег је објављен рат читавом свету. Америчке трупе се налазе у 150 земаља. У Авганистану је употребљено нуклеарно оружје. Прави циљ није каспијска нафта. Прави циљ је Русија. На другој страни - неуспеси: Белорусија, Молдавија, Венецуела, Палестина, крах вазалних социјалдемократа у Француској, па и сам Авганистан. Империја је у агонији.

У свом писму Чемберлену 23. септембра 1938. Хитлер је рекао да су етнички Немци у Чехословачкој изложени "тортури", да је њих 120.000 "присиљено да побегне из земље", да је "безбедност више од три милиона људских бића угрожена" и да су они "такође спречени да остваре право народа на самоопредељење". Тиме је Хитлер ударио темеље за "хуманитарну интервенцију", са којом се, као највишим достигнућем свог самита одржаног у Вашингтону месец дана пошто су хиљаде тона бомби већ засипале Југославију, поноси НАТО.

Финансијске везе породице Буш са нацистичком Немачком и са породицом Бин Ладен, показују да ће се историја XX века поново писати.

У таквом свету, борба Председника Слободана Милошевића за истину, против сурове обавештајно-пропагандне машинерије НАТО пакта невешто заогрнуте у правничко рухо, поприма димензије историјске правде.

Безумни покушај да лажни суд НАТО пакта пресуди да је српски народ највећи носилац национализма, шовинизма, етничке мржње и геноцида у XX веку, а да су за трагедију Југославије криви они који су је бранили, руши се пред интелектуалном супериорношћу и политићком доследношћу Председника Милошевића, иза којег стоје истина и народ.

Страх од пораза у историјско-политичкој бици која се не може добити лажима, нагони менторе "трибунала" да се против Председника Милошевића боре физичким изнуривањем, затворском тортуром, ускраћивањем здравствене заштите и безочним гажењем његових основних права. Такође и скривањем тока, за медије наводно отвореног "суђења", од очију светске јавности.

О огромном моралном посрнућу говори чињеница да су лица која су купљена или уцењена да спроводе ова антицивизацијска гажења права, обучена у одоре судија и тужилаца. Изгледа да је одсуство морала био најважнији услов за добијање запослења у хашком "трибуналу".

О моралном и правничком лику тзв. "главног тужиоца" Карле дел Понте већ је све познато. На пиједесталу бешчашћа придружују јој се тзв. "тужилац" Џефри Најс и тзв. "судија" Ричард Меј, обојица Британци, као и један од "amicusa curiae" Стивен Кеј. Извршавајући политички задатак за који примају огромне плате, они се не базирају на право.

Индустрија лажи, лажних докумената и лажних сведока коју представља хашко "тужилаштво", не може се упоредити ни са чим у целокупној историји правосуђа. Пошто после четири месеца свакодневног целодневног "суђења" и осамдесет "сведока", ово такозвано "тужилаштво" није доказало ништа, сваки прави судија би прекинуо ову фарсу, одбацио "оптужницу" и ослободио Председника Милошевића.

Уместо тога, такозвани "судија" Меј директно помаже лажним сведоцима, ограничава унакрсно испитивање на бесмислено кратко време, прекида испитивање кад год помисли да ће лажни сведок бити потпуно компромитован, или када се изнесе нека чињеница о злочинима НАТО пакта, дозвољава "тужилаштво" да у последњем тренутку мења редослед "сведока", да као "сведоке" изводи сопствене службенике и сараднике, да доставља хиљаде страница "материјала" без превода итд.

Поводом овог моралног слома, срамног изругивања праву а у првом реду због опасног и криминалног угрожавања права Председника Милошевића које подразумева кривичну одговорност, Удружење СЛОБОДА - Југословенски комитет за одбрану Слободана Милошевића упутило је писмо - апел амбасадама свих земаља чланица Савета Безбедности УН у Београду, сматрајући овај орган светске организације формално најодговорнијим да санкционише неправде хашког "трибунала". Амбасадама САД и Велике Британије у Београду, писмо је уручено после демонстрација више хиљада грађана 28. маја 2002, на дан када је у Риму одржан самит Русија-НАТО. Тиме су се Београђани придружили таласу европских протеста против турнеје главног администратора Империје и показали да је центар борбе за слободу и достојанство Европе још увек у Београду.

Позивамо правничке, адвокатске и судијске асоцијације и удружења, универзитете и институте, организације за заштиту људских права - да врше стални притисак на своје владе да поведу акцију у Уједињеним Нацијама како би се окончало политичко и правно насиље хашког "трибунала" над Председником Милошевићем. С обзиром да је ова институција нелегална, у систему УН уопште не постоји механизам за контролу њеног рада, тако да овај тобоже "независни међународни суд" једино подноси политичке рачуне својим политичким налогодавцима и финансијерима - владама "демократских" земаља попут САД, Велике Британије и Саудијске Арабије, њиховим тајним службама и приватним и "независним" егзекуторима њихове политике,

као сто су Фондација Џорџа Сороса или "Human Rights Watch", из којих је регрутована и већина службеника "трибунала".

Позивамо све пријатеље да помогну у прикупљању података, докумената и сведока који би помогли раскривању НАТО и његових злочина против мира и народа Југославије.

Позивамо све којима је стало до истине и правде да сваког дана пишу и обавештавају јавност о току "процеса" у коме глобални жандарм хоће да суди народу који се усудио да брани своју слободу и човеку који ту одбрану предводи. "Процеса" који је политичка, морална и интелектуална храброст Председника Милошевића претворила у суђење злочинима Империје.

Одбрана живота, здравља и основних права Председника Милошевића, представља одбрану слободе и права свих.

Борба за слободу, права човека и народа, и за историјску правду, коју предводи Председник Слободан Милошевић наставиће се до коначне победе!

(Излагање на Међународној конференцији "Слободан Милошевић као симбол антиглобализма", одржаној у Москви, 25. јуна 2002. г.)

11. септембар

Мора се прво рећи да је у питању ужасан злочин који заслужује осуду и саосећање са породицама невиних жртава.

На коме је највећа одговорност? Без сумње на самој Америци. Већ смо видели доказе да је Осама Бин Ладен на списку агената ЦИА, да су у стварање Талибана америчке тајне службе уложиле милијарде долара, да су створиле и до данас подржавају "ОВК" која је запалила Балкан, као што су пре тога стварали паравојске у Хрватској и Босни, како би добили изговор да окупирају Балкан, да су исте службе повезане са свим најсуровијим облицима исламског екстремизма и тероризма - у Алжиру, Чеченији, Авганистану...

Све су то последице апсолутне и неконтролисане моћи новца и профита, који у свом вампирском походу светом не води рачуна ни о животима самих Американаца.

Свет не може проћи без последица ових збивања. Надам се да неће бити покушаја да ово буду америчке Маркале и изговор за још већу фашизацију света. У том случају, свет ће се брзо ујединити против САД. Верујем да већ сада светски лидери размишљају и већ упућују сигнале да се апсолутна моћ мора ограничити и ставити под контролу, за почетак. Не требају нам светски жандари већ систем колективне безбедности и поверења, који ће афирмисати суверенитет држава и онемогућити било који облик мешања у унутрашње ствари. Тек то ће отклонити узроке међународног тероризма.

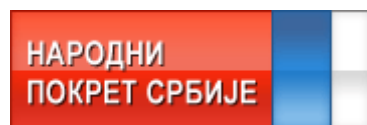
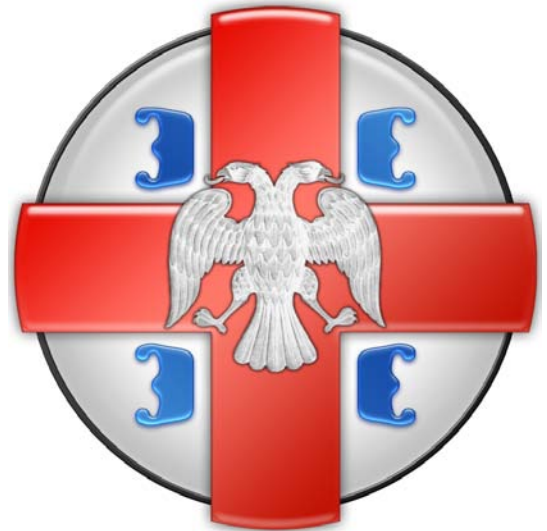
(Изјава медијима, 11. септембра 2001.)

СЛОБОДНА СРБИЈА, приручник за ослобођење

ПРВИ ДЕО – ПРИРУЧНИК ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ	4
Ослобођење од идеолошких предрасуда и стране окупације	6
XX век, британски империјализам, Русија и Србија	8
Косово и Метохија, стабилност Балкана и будућност Србије	12
Прекинути геноцид и ослободити Србију	15
Прилог 1: Изводи из Путиновог говора у Минхену и Руско-кинеске декларације	17
Прилог 2: Социјална катастрофа у Србији	20
ДРУГИ ДЕО – ПЛАТФОРМА НАЦИОНАЛНОГ ПРЕПОРОДА	22
Новогодишња и божићна честитка НПС	23
За Слободну Србију! Подршка Николићу	24
Како развијати сарадњу са Русијом?	25
За савезништво са пријатељима уместо за “партнерство” са агресором	28
Програм Народног покрета Србије	30
Слободна Србија – национална власт и социјална правда	31
I НАШИ ЦИЉЕВИ	32
II НАШИ ПРИНЦИПИ	33
III ОД НАШИХ КОРЕНА ДО НАЦИОНАЛНОГ ПРЕПОРОДА И НОВЕ СРПСКЕ ПОЛИТИКЕ	34
IV АЛАРМАНТНО СТАЊЕ НАЦИЈЕ И КАКО ГА ПРЕВАЗИЋИ	36
Србија је поробљена	36
Глобализам – агонија империјализма	38
Држава – темељ националног суверенитета и економског развоја	38
Законитост и заштита права грађана – темељ државе	39
НАТО – не!	39
Европска Унија – да, али... ..	39
Хашки трибунал – средство агресије	40
Приоритети спољне политике	40
Косово и Метохија	40
Економски и социјални развој	41
Напредак нације и демографска политика	41
Развијена пољопривреда – стратешки услов опстанка	42
Директна демократија	42
Здравство, образовање, наука и култура	42
Јавна гласила и друштвене организације	43
Српска Православна Црква	43
Наши у расејању	43
Омладина и будућност	43
V СЛОБОДНА СРБИЈА	44
ТРЕЋИ ДЕО – КОРАЦИ КА СЛОБОДИ	45
Увертира за суверену демократију	46
Рецепти против глобализма	48
Крах антисрпске завере и нова српска политика	50
Милошевић и Шешељ – лекције истине и слободе	52
Битка за истину је битка за Србију	54
Прекретница	58
Хашки трибунал и будућност Србије	60
Порука мира и слободе	66
Србији прети фашистичка диктатура	70
Место на којем посрћу освајачи света	71
11. септембар	74

ВЛАДИМИР КРШЉАНИН
је рођен 1960. у Београду. Магистрирао астрофизику, бавио се успешно научним радом. Објавио три књиге песама, превођен на стране језике. Од почетка југословенске кризе ангажује се као политичар и дипломата. Био члан руководства Социјалистичке партије Србије и Удружења „Слобода“, амбасадор у СМПП-у, помоћник Слободана Милошевића за међународне односе. Сада је председник Народног покрета Србије.

www.narodnipokretsrbiye.org